

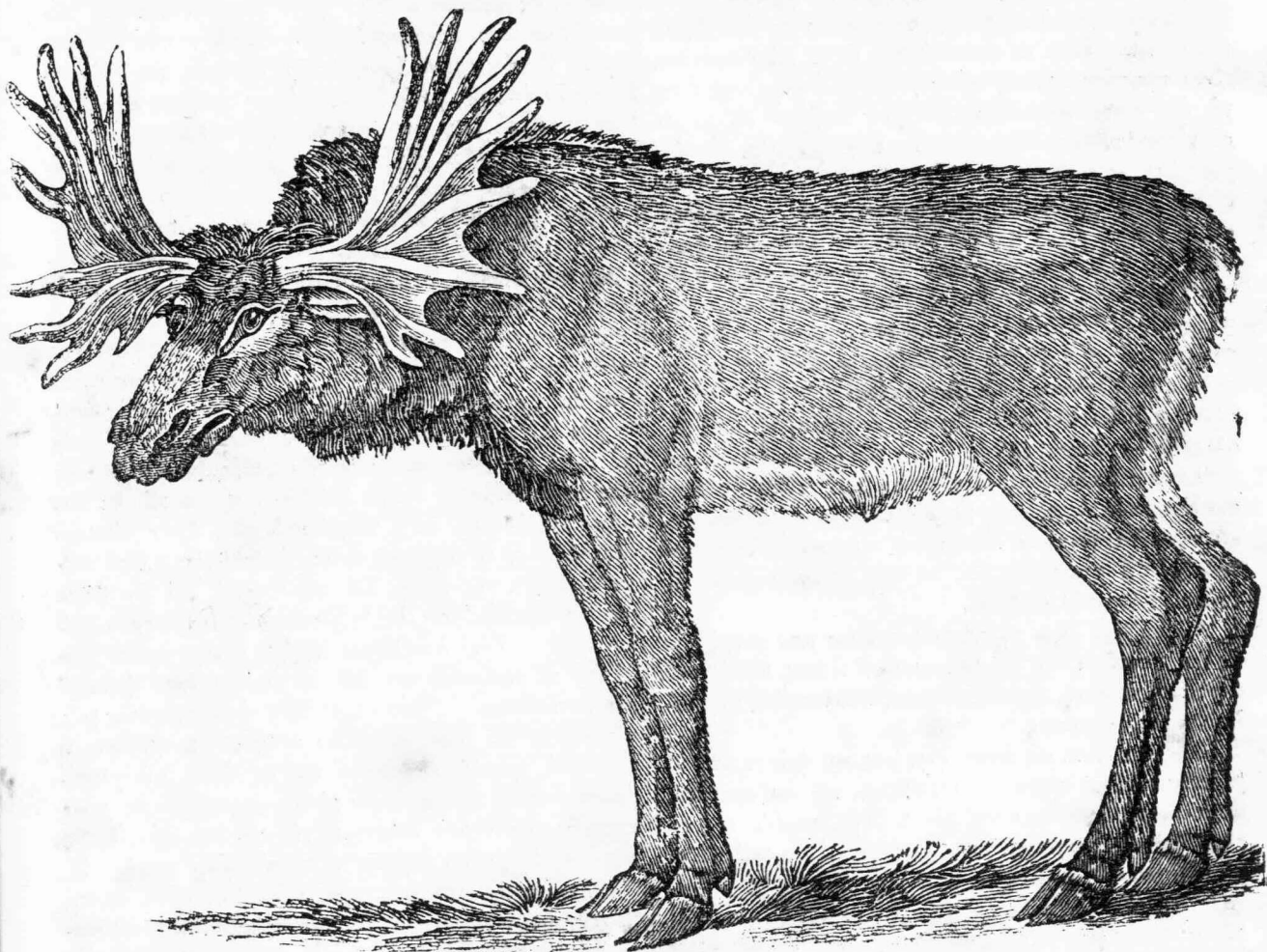
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΣΕΠΤΕΜ. 1839.]

[ΑΡΙΘ. 33.]

Η ΑΛΚΗ.

Η ΑΛΚΗ γεννᾶται εἰς τὰς δασώδεις ἐρήμους τῆς Πολωνίας, Σβεκίας, καὶ Σκανδιναβίας, ὡς καὶ εἰς τὰς βορεινὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς. Εἰσέτι μένει ἄδηλον, εἰ ἢ ἡ Σκανδιναβικὴ καὶ ἢ ἡ Ἀμερικανὴ Ἀλκή ἀληθῶς ὁμοιάζωσι κατὰ πάντα, μολονότι γενικῶς τοῦτο ὑποθέτουσι οἱ φυσικοῖστορικοί· πλὴν οὐδόλως εἶναι ἀπίθανον, νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ τις μεταξύ των, τοῦλάχιστον τοιαύτη, ὅποια γενικῶς διακρίνει τὰ τῆς Ἀμερικῆς ἰθαγενῆ ζῶα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊοὺς ἀντιπροσώπους των.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι τὸ ἀκομψότερον καὶ τὸ μεγαλύτερον ἐν ταῦτῳ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐλάφων· κατὰ τοὺς

ὤρους ὑπερβαίνει καὶ τὸν ἵππον αὐτόν. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι μεγάλη καὶ μακρὴ, τὸ ἄνω χεῖλος προέχον καὶ πολὺ εὐκαμπτον, χρησιμεῖον διὰ νὰ σύρῃ πρὸς τὰ κάτω ἢ νὰ διευθύνῃ εἰς τὸ στόμα τοὺς βλαστοὺς καὶ τὰ κλωνία τῶν δένδρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζωοτροφεῖται· τὰ ὄτα μεγάλα καὶ ἀνοικτά· τὰ ὄμματα μικρὰ καὶ ἄψυχα· ἡ μύτη πλατεῖα· οἱ μυκτῆρες μεγάλοι· ὁ τράχηλος βραχὺς καὶ δυνατός, με χαίτην ἐρθριον· τὸ δέμα σκληρότατον, μόλις διαρρηκτόν· τὸ δὲ σῶμα ἰσχυρόν, εἰς σκέλη τοῦ πλέον ἀσυμμέτρου μήκους ἐπιστηρίζομενον. Τὰ κέρατα φθάνουν εἰς τὸ ἐντελὲς σχῆμά των

μετά την πέμπτην ἀλλαγὴν ἢ τὸ ἕκτον ἔτος· εἶναι δὲ μεγαλώτατα, τινὰ ζυγίζοντα ὑπὲρ τὰς εἰκοσι ὀκάδας· ἐντεῦθεν ἢ δύνανται καὶ βραχύτης τοῦ τραχήλου, πρὸς ὑποστήριξιν τοσούτου βάρους. Ἡ οὐρὰ εἶναι πολλὰ κοντή· αἱ τρίχες μακρᾶι, χονδραῖ, καὶ ἀδραῖ, μαῦραι εἰς τὰς κορυφάς, ψαφαῖ εἰς τὸ μέσον, καὶ λευκαὶ εἰς τὰς ρίζας.

Ἡ Ἀλκή ἔχει μὲν ἀδέξιον καὶ ἀχαρι βάδισμα, δύναται ὁμως ν' ἀντέχη εἰς πολυχρόνιον κυνηγεσίαν· δὲν πηδᾷ ὡς ἡ δορκάς, οὐδὲ τροχάζει ὡς ὁ ἵππος, ἀλλὰ βηματίζει, τρανὸν κρότον μὲ τὰς ὀπλάς εἰς πᾶν βήμα προξενούσα· διότι αἱ ὀπλαὶ αὐτῆς, ὡς αἱ τοῦ Ταράνδου, εἶναι πλατεῖαι καὶ εἰς ἰκανὸν ὕψος δισχιζόμεναι, ὥστε νὰ ἐκκλίνωσι πατοῦσαι τὴν γῆν· ὁπόταν δὲ, μὲ τὸ αἰφνίδιον τῶν ποδῶν σήκωμα, προσεγγίωσι τὰ δύο μέρη βιαίως τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλα, συγκρουόμενα, κάμουν ἰδιαιτέρον τινα κρότον, μακρὰν ἀκούμενον. Σπεύδουσα ἢ Ἀλκή, φέρει τὸσον ἔμπροσθεν τοὺς ἐπισθίους πόδας, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου τῶν σκελῶν μήκους καὶ τῆς βραχύτητος τοῦ σώματος, ὥστε, διὰ νὰ μὴ καταπατῆ τὰς ἔμπροσθίους πτέρνας, ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτείνῃ πλαγίως πρὸς τὰ ἔξω τοὺς ἐπισθίους πόδας, καὶ μ' ὅλον τοῦτο πίπτει κάποτε. Πήδημα εἶναι πρὸς αὐτὴν πάντῃ ἀδύνατον· ἀλλὰ διασκελίζει δένδρα χαμαὶ κείμενα καὶ ἄλλα ἐμπόδια ταιαῦτα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην δυσκολίαν.

Τόπους καταφύτους διαβαίνουσα ἢ Ἀλκή, κρατεῖ συνήθως τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὀριζόντιον, ἢ μᾶλλον ὑφώνει τὴν ῥίνα, ὥστε τὰ κέρατα νὰ πίπτωσιν ὀπίσω ἐκαστέρωθεν τοῦ τραχήλου, διὰ νὰ μὴ περιπλέκωνται εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων.

Αἱ περὶ τοῦ ζώου τούτου πληροφορίαι μας πηγάζουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐκ τοῦ Ἀμερικανοῦ εἶδους, καθὸ γνωστοτέρου εἰς αὐτὸ, λοιπὸν, ἐφαρμόζονται κυρίως αἱ ἀκόλουθοι παρατηρήσεις.

Ἡ Ἀλκή εἶναι εἰς ἄκρον φλυδρος καὶ ἀρίστη κολυμβήτρια· τῶντι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιρίου, μένει πολλάκις ἡμέραν καὶ νύκτα βεβουδισμένη εἰς τὰ ἔλα, διὰ ν' ἀποφεύγῃ τοὺς βασιανιστικούς κύνωπας, εὐχαριστουμένη μὲ ὅσα δύναται ἀκόπως νὰ φθάσῃ χόρτα. Ἡ φυσικὴ τροφή της συνίσταται ἀπὸ κλωνία καὶ φύλλα· οὐδέποτε, πλὴν χρείας τυχούσης, δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ βόσκειται χαμαὶ ὡς ἄλλα κτήνη, διότι τὸ μήκος τῶν σκελῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ τραχήλου καθιστάνουν ἔργον ἐπίπονον τὸν προσεγγισμὸν τοῦ στόματος εἰς τὴν γῆν· τρέφεται λοιπὸν τὸ μὲν θέρους ἀπὸ τὰς κορυφὰς μεγάλων φυτῶν καὶ τὰ φύλλα δένδρων, τὸν δὲ χειμῶνα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς ἰτέας καὶ στεμύδας· ὅθεν κατὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν δὲν εὑρίσκειται ποτὲ τὸ ζῶον ἐκτὸς ὅπου ὑπάρχει μὲ θαψίλειαν ἢ ταιαύτη τροφή. Τὸ κρέας καὶ ἡ γλώσσα τῆς Ἀλκῆς τιμῶνται τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων φυλῶν εἰς τὰς βραβεύουσας χώρας τῆς Ἀμερικῆς· χρησιμεύει δὲ καὶ τὸ δέρμα παραπολυ· ὅθεν εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιον τὸ κυνήγιόν της, ἀλλ' ἐνταυτῷ ἐπιπλέον καὶ κινδυνῶδες.

Ἡ Ἀλκή, λέγει ὁ Ρικαρδῶν, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν Ζωολογίαν τῶν ἀρκτικῶν μερῶν τῆς Βρετανικῆς Ἀμερικῆς, ἔχει τὴν αἰσθησὶν τῆς ἀκοῆς ἐντελεστάτην, καὶ συνιστᾷ τὸ δειλότερον καὶ προφυλακτικώτερον εἶδος τῶν δορκάδων· διὰ τοῦτο δὲ ἡ τέχνη τῆς τῶν Ἀλκῶν κυνηγεσίας θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ τοῦ Ἰνδοῦ προτερήματα. Δοκιμάζεται δὲ μάλιστα ἡ ἐπιδεξιότης τοῦ τῶν Ἀλκῶν κυνηγοῦ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ χειμῶνος· διότι τὸ καλοκαίριον ἢ Ἀλκή, ὡς καὶ ἄλλα ζῶα, τὸσον βασανίζεται ὑπὸ τῶν κωνώπων, ὥστε ἀδιαφορεῖ εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν πλησίαν· τὸν χειμῶνα ἰχνηλατεῖ ὁ κυνηγὸς τὴν Ἀλκὴν διὰ τῶν ἐπὶ τῆς χιόνος πατημάτων· ἀνάγκη δὲ νὰ εὑρίσκειται πάντοτε ὑπ' ἄνεμον τοῦ θηράματος, καὶ νὰ προσέρχεται μετὰ μεγίστης προφυλάξεως· διότι τὸ τρίξιμον ἐνὸς μαραμμένου φύλλου ἢ τὸ σπάσιμον ἐνὸς σαπημένου βλαστοῦ ἀρκεῖ νὰ διεγείρῃ τὸ ἄγρυπνον κτήνος. Αὐξάνει δὲ τὴν δυσκολίαν τοῦ προσεγγισμοῦ ἡ συνήθεια τὴν ὁποίαν ἡ Ἀλκή ἔχει νὰ κάμνῃ καθ' ἡμέραν στροφὴν ὀξείαν εἰς τὸν δρόμον της, καὶ νὰ ἐκλέγῃ ἀναπαυτήριον τὸσον σιμὰ μέρους τινὸς τῆς διατρεχθείσης ὁδοῦ, ὥστε δύναται ν' ἀκούῃ πάντα θόρυβον γινόμενον ὑπὸ τοῦ ζητοῦντος νὰ ἰχνηλατήσῃ αὐτήν. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου, ὁ φρόνιμος κυνηγὸς, ἀντὶ νὰ βαδίξῃ εἰς τὰ ἰχνη τοῦ ζώου, κρίνει ἐκ τῶν φαινομένων περὶ τῆς ὁποίας πιθανὸν νὰ ἔλαβε διευθύνσεις, καὶ κάμνει ἓνα γῦρον ὑπ' ἄνεμον, ὥστε νὰ μεταεῦρῃ τὰ ἰχνη· ἐπαναλαμβάνει δὲ τὸ τέχνημα τοῦτο, ἕως οὗ, τέλος, ἀπὸ τὴν μαλακότητα τῆς χιόνος ἐπὶ τῶν ἰχνῶν καὶ ἀπ' ἄλλα σημεῖα ἀνακαλύπτει ὅτι εὑρίσκειται πλησιέστατα τοῦ κυνηγοῦ. Τότε ἀποβάλλει πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ ἐνοχλήσῃ τὰ κινήματά του, καὶ πλησιάζει ὅσον ἐμπορεῖ προσεκτικώτερα. Ἐὰν προσέλθῃ ἀπαρατήρητος εἰς τὴν κοίτην τοῦ ζώου, συντρίβει μικρὸν τινα κλάδον· ἢ δὲ Ἀλκή, τρομάζουσα, πηδᾷ ἐπάνω· ἀλλὰ μὴ γνωρίζουσα ἐντελῶς τὸν κίνδυνον αὐτῆς, ἀργοπορεῖ ὡς μίαν στιγμὴν, —στιγμὴν πολὺτιμον εἰς τὸν κυνηγόν, ὅστις σπανίως συμβαίνει ἀτυχῶς νὰ πυροβολήσῃ.

Τὴν ἀνοιξίν, ὁπότε ἡ χιὼν εἶναι βαθυτάτη, κατατρέχουν πολλάκις οἱ κυνηγοὶ τὴν Ἀλκὴν ἐπὶ χιονοῦποδημάτων. Διηγείται ὁ πλοίαρχος Φραγκλίνος, ὅτι τρεῖς κυνηγοὶ ἐδίωξαν Ἀλκὴν τινα τέσσαρας ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, ἕως οὗ τὰ ἰχνη τοῦ κυνηγοῦ ἐσημειώθησαν μὲ αἶμα, ἂν καὶ εἰσέτι δὲν εἶχαν ἰδεῖν αὐτὸ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς διώξεως ἔλαβε τὸ δυστύχημα ὁ πρῶτιστος κυνηγὸς νὰ στραγγουλίσῃ τὸν πόδα του, οἱ δ' ἄλλοι δύο ἀπέκαμαν· ἀλλ' εἰς ἕξ αὐτῶν, ἀναπαυθεὶς δώδεκα ὥρας, ἐξεκίνησε πάλιν, καὶ μετὰ διήμερον ἀκόμη διωγμὸν ἐπέτυχεν ἄν φονεύσῃ τὸ ζῶον. Ἀλλὰ, μολοντί ἐπὶ τῆς χιόνος κυνηγοῦμένη, δύναται τὸσον πολὺν χρόνον ν' ἀντέχη ἢ Ἀλκή, εἶναι ὁμως καὶ ἀπαλόπους καὶ βραχύπνοος, καὶ, ἂν εὑρίσκειτο εἰς χώραν ἐλευθέραν ἀπὸ χαμὸκλαδα καὶ στεγνῆν ὑποκάτω, ἤθελεν εὐκόλως γίνεσθαι λεῖα ἰπέων καὶ κυνῶν.

Ἄν καὶ ἡ Ἀλκή συνήθως ἦναι ἀτολμος καὶ δειλή, ὁ ἄρρην ὁμως εἰς τινὰς καιροὺς γίνεται τολμηρὸς καὶ μακνώδης, κυτῶν μετὰ κεράτων καὶ ὀπλῶν, καὶ ὀρητικῶς προσβάλλων πᾶν τὸ συναπαντώμενον ζῶον· τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ εἶναι τότε κινδυνώδεσταν· διότι, ἐὰν ἡ βολὴ του ἀποτύχῃ, κινδυνεύει τὰ μέγιστα, ἐκτὸς ἂν παρευρίσκειται δένδρον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου νὰ σκεπασθῇ· ἔτυχεν δὲ κάποτε, ὥστε τὸ παρωργισμένον ζῶον ν' ἀποφλοιῶσιν ὀλότελα τὸν κορμὸν μεγάλου δένδρου, κυτῶν αὐτὸν μὲ τοὺς πόδας του.

Κανὲν ἄλλο ζῶον τοῦ γένους τῶν δορκάδων δὲν ἡμερόνεται τοῦτου εὐκολώτερα, νίου πιασθέντος. Εἰς φυσικὴν κατάστασιν φαίνεται νὰ διάγῃ μονήρη βίον, ὄχι συνερχόμενον ὡς ἄλλαι δορκάδες, ἀλλ' ἕκαστον ζῶον καὶ ἐνεργῶν ἀνεξαρτήτως τῶν ὁμοίων του. Τὸ μέγεθος, εἰς τὸ ὁποῖον φθάνουν οἱ ἄρρηνες, εἶναι ἀληθῶς ἐκπληκτικόν λέγεται ὅτι κάποτε ζυγίζουν περὶ τὰς τετρακοσίας ὀκάδας.

ΠΑΤΡΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ.

Ο ΦΙΛΟΤΕΚΝΟΣ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ ἴδιος. Ἐνῶ δὲ μίαν τῶν ἡμερῶν συνεκάθηντο εἰς τὸν κῆπον, τοῦ τέκνου ὄντος δεκαετοῦς, ὁ πατὴρ ὠμίλησεν οὕτως·—Υἱέ μου, μολοντί τώρα κρίνεις σεαυτὸν ἀξιομακάριστον, διότι κρατεῖς τὴν χεῖρά μου, εὑρίσκεισαι ὁμως εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὑπὸ τὴν εἰνοικήν ἐπιμέλειαν Πατρὸς καὶ Φίλου πολὺ μεγαλητέρου παρ' ὅσον ἐγὼ εἶμαι, ὅστις τρέφει ἀγάπην πρὸς σὲ ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου, καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνεις ἀγαθὰ ὅσα θνητὸς ἀδύνατον εἶναι νὰ σὲ χορηγήσῃ. Ὁ Θεὸς αὐτὸς, τὸν ὁποῖον μὲ βλέπεις καθ' ἡμέραν νὰ λατρεύω· τὸν ὁποῖον καθ' ἡμέραν ἐπικαλοῦμαι νὰ εὐλογήσῃ καὶ σὲ καὶ ἐμὲ, καὶ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα· τὰ θαυμάσια τοῦ ὁποίου ἔργα ἱστοροῦνται εἰς τὰς ἱεράς Γραφάς· ὁ Θεὸς αὐτὸς, ὁ δημιουργήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ· ὁ Θεὸς, τὸν ὁποῖον εὐλόγησε καὶ ἤνεσεν ὁ Ἰωβ εἰς τὰς μεγαλητέρας θλίψεις του· ὅστις ἐλύτρωσε τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων· ὅστις ἦτον ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἰωσήφ, Μωϋσέως, καὶ Δανιὴλ· ὅστις ἐπεμψε τόσοὺς προφήτας εἰς τὸν κόσμον· ὅστις διώρισε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος· ὁ Θεὸς οὗτος, ὁ ποιήσας ὅλα τὰ μεγαλεῖα ταῦτα, ὁ δημιουργήσας τὸσας μυριάδας μυριάδων ἀνθρώπων, μετὰ τοῦ ὁποίου θέλουν συγκατοικεῖν καὶ ἀγάλλεσθαι διὰ παντὸς τῶν ἀγαθῶν τὰ πνεύματα·—ὁ μέγας οὗτος Θεὸς, ὁ πλάσας κόσμους, ἀγγέλους, καὶ ἀνθρώπους, εἶναι ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Φίλος σου.

Αὐτὸς ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε τὴν ἡμίσειαν ἡλικίαν τῆς σκιερᾶς ταύτης δρυὸς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθήμεθα· πολλοὶ τῶν προπατόρων μας ἐκάθισαν ὑπὸ τοὺς κλάδους τῆς ἀπαντες κατὰ σειράν ὠνομάσαμεν αὐτὴν ἰδικὴν μας, μολοντί αὐτὴ στέκει καὶ ἀποβάλλει τοὺς κυρίους, ὡς ρίπτει τὰ φύλλα της.

Βλέπεις, υἱέ μου, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς μας εὐρύχωρον τοῦτο καὶ μέγα στερέωμα, ὅπου ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, καὶ πάντες οἱ ἀστέρες, μεγαλοπρεπῶς λάμπουν. Ἐὰν μετεφέρετο εἰς κανὲν τῶν σωμάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα τὸσον ἀπείρως ἀπέχουν ἀπὸ ἡμᾶς, ἤθελες ἀνακαλύψειν καὶ ἄλλα τὸσον ὑπὲρ κεφαλῆς σου, ὅσον οἱ ἀστέρες τοὺς ὁποίους ἐδῶ βλέπεις εἶναι ὑπεράνω τῆς γῆς. Ἐὰν ὑπήγαινες ἀνω ἢ κάτω, πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμὰς, πρὸς ἄρκτον ἢ πρὸς νότον, ἤθελες εὑρεῖν τὸ αὐτὸ ὕψος χωρὶς κορυφὴν, καὶ τὸ αὐτὸ βάθος χωρὶς πυθμένα.

Πλὴν, τὸσον μέγας εἶναι ὁ Θεός, ὥστε τὰ σώματα ὅλα ταῦτα συνενωμένα εἶναι μόνον ὡς κόκκος ἄμμου ἐνώπιόν του· καὶ ὁμως τὸσην ἔχει φροντίδα ὑπὲρ σοῦ ὁ μέγας οὗτος Θεὸς καὶ Πατὴρ ὅλων τῶν κόσμων καὶ ὅλων τῶν πνευμάτων, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἄλλον υἱὸν παρ' ἐσέ, ἢ ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε πλάσμα, τὸ ὁποῖον ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ὑπερασπίζεται, ἐκτὸς σοῦ μόνου. Αὐτὸς ἀρεθμεὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου, σ' ἐπαγρυπνεῖ κοιώμενον καὶ ἐξυπνοῦντα, καὶ σὲ διεφύλαξεν ἀπὸ χιλιῶν κινδύνων, ἀγνώστων καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἐμέ.

Φοβοῦ, λοιπὸν, υἱέ μου, καὶ λάτρευε, καὶ ἀγάπα τὸν Θεόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου τῶντι δὲν ἐμποροῦν ἀκόμη νὰ τὸν ἴδωσιν, ἀλλὰ πάντα, ὅσα βλέπεις, εἶναι τόσα σημεῖα τῆς δυνάμεως καὶ παρουσίας του, καὶ αὐτὸς εἶναι πλησιέστερον εἰς σὲ ὑπὲρ πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ ἴδῃς.

Λάβε αὐτὸν ὡς Κύριον, καὶ Πατέρα, καὶ Φίλον σου· ἀνάβλεπε εἰς αὐτὸν ὡς τὴν πηγὴν καὶ τὸν αἴτιον παντὸς ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβες παρ' ἐμοῦ, καὶ σέβου ἐμὲ μόνον ὡς ὄργανον τῆς πρὸς σὲ θεϊκῆς εὐεργεσίας· Ὁ εὐλόγησας τὸν Πατέρα μου πρὶν γεννηθῶ μέλλει νὰ εὐλογήσῃ καὶ σὲ ἀφοῦ ἀποθάνω.

Καθὼς εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου ἀπέβλεπες πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐφοβείσο νὰ κάμῃς τί ἄβουλά μου· οὕτω ἄς ἦναι τώρα κανὼν τῆς ζωῆς σου ν' ἀποβλέπῃς πρὸς τὸν Θεόν εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου, νὰ κάμῃς τὰ πάντα ἐν φόβῳ αὐτοῦ, καὶ ν' ἀπέχῃς ἀπὸ κάθε τι ἀσύμφωνον μὲ τὸ θέλημά του.

Ἀγάπα δὲ τὸν πλησίον μὲ τρυφερότητα καὶ φιλοστοργίαν. Στοχάζου πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πόσον ἐλεεῖ, πόσον ἐπιμελῶς διαφυλάττει αὐτούς, ἔπειτα δὲ προσπάθει καὶ σὺ ν' ἀγαπᾷς τὸν κόσμον ὡς ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾷ.

Κάμνε καλὸν, υἱέ μου, πρῶτον μὲν εἰς τοὺς ἀξιοτέρους, ἀλλ' ἐνθυμοῦ νὰ κάμῃς καλὸν πρὸς ὅλους. Οἱ μεγαλητέροι ἀμαρτωλοὶ λαμβάνουν καθ' ἡμέραν δείγματα τῆς πρὸς αὐτοὺς θεϊκῆς ἀγαθότητος· ὁ Θεὸς τρέφει καὶ διατηρεῖ αὐτούς, ὥστε νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ στραφῶσιν εἰς αὐτόν· μιμοῦ ἄρα τὸν Θεόν, καὶ μὴ στοχάζεσαι ὁποιοῦνδήποτε ἀνάξιον εὐνοίας καὶ βοήθειας, ὅταν βλέπῃς ὅτι χρειάζεται αὐτήν.

Τὰ ἐνδύματά σου ἄς ἦναι καθάρια καὶ σεμνὰ· σκοπὸν ἔχοντα ὄχι νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν ὠραιότητα τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὴν σωφροσύνην τοῦ νοῦς· ὥστε τὸ ἔξω-

τερικόν σου φόρεμα να ομοιάζῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀπλότητα τῆς καρδίας σου, καθότι πρεπωδέστατον εἶναι νὰ συνιστᾷς ἓνα μόνον ἄνθρωπον, καὶ νὰ ἦσαι ἐξωτερικῶς ὁποῖος καὶ ἐσωτερικῶς.

Εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, φύλαττε τοὺς κανόνας τῆς Χριστιανικῆς ἐγκρατείας καὶ σωφροσύνης· στοχάζου τὸ σῶμά σου μόνον ὡς ὑπρέτην τῆς ψυχῆς σου, καὶ τόσον μόνον τρέφε αὐτὸ, ὥστε κάλλιον νὰ ἐκπληροῖ τὰ ἰδιά του καθήκοντα.

Ἀγάπα τὴν ταπεινοφροσύνην καθ' ὅλας τὰς μορφάς· ἐνέργει αὐτὴν καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς· διότι δὲν ὑπάρχει εὐγενεστέρα κατάστασις ψυχῆς· αὐτὴ στρέφει τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ σὲ πληροῖ ἀπὸ πᾶσαν τρυφεράν καὶ φιλόστοργον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διάθεσιν.

Πᾶσα λοιπὸν ἡμέρα ἄς ἦναι ἡμέρα ταπεινοφροσύνης· συγκατάβαινε εἰς ὅλην τὴν ἀσθένειαν τῶν ὁμοίων σου· τὰς ἀδυναμίας κάλυπτε, τὰς ὑπεροχὰς τῶν ἀγάπα· ἐνθάρρυνε τὰς ἀρετὰς, ἀναπλήρυνε τὰς ἐλλείψεις τῶν χαίρει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν, συλυποῦ εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν· δέχου τὴν φιλίαν, παράβλεπε τὴν ἐχθρὰν· συγχώρει τὴν κακίαν· ἔσο δοῦλος δούλων· καὶ συγκατάβαινε νὰ πράττῃς τὰ εὐτελέστατα διὰ τοὺς εὐτελεστάτους.

Μὲ φαίνεται ὡς χθὲς ἀκόμη νὰ ἔλαβα παρὰ τοῦ φιλιτάτου πατρός μου τὰς ὁποίας τώρα μεταδίδω εἰς σὲ διδασκαλίας. Ὁ Θεὸς δὲ, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἐμὲ ὅλα ν' ἀκούσω, καὶ καρδίαν νὰ δεχθῶ, ὅσα ὁ πατήρ μου μὲ παρήγγειλεν, ἐλπίζω νὰ δώσῃ καὶ εἰς σὲ χάριν ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ ἐκπληροῖς τὰς αὐτὰς διδασκαλίας.

Ο ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ.

ΟΤΙ δι' ἐπιμονῆς καὶ μεγαλοφυΐας δύναται ὁ ἀπαίδευτος ν' ἀποκτήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀκριβεῖς γνώσεις ἐπιστημῶν καὶ διαλέκτων, ἀποδεικνύεται τρανῶς ἐκ τοῦ παραδείγματος διαβοήτου τινὸς μαθηματικοῦ Ἀγγλοῦ, τοῦ Edmund Stone. Ὁ πατήρ αὐτοῦ ἦτο κηπουρὸς τοῦ Δουκὸς Ἀργύλης. Ὁ νέος Stone ἔγινεν ὀκταετής, καὶ ἤγνοιε ἀκόμη τὴν ἀνάγνωσιν. Τὰ γράμματα δὲ τοῦ Ἀλφαβήτου κατὰ τύχην διδαχθεὶς παρὰ τινος δούλου, τίποτε ἄλλο δὲν ἐχρειάσθη πρὸς ἕκτασιν καὶ πλουτισμὸν τοῦ νοῦς του. Ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν, καὶ μόλις δεκαοκταετής, εἶχεν ἀποκτήσειν χωρὶς τινος διδασκάλου γνώσιν ἐντελῆ τῆς γεωμετρίας.

Ὁ Δουξ Ἀργύλης, ὅστις μὲ στρατιωτικὰ προτερήματα ἦνονε γενικὴν ἐκδοχὴν τῶν ἐπιστημῶν, περιδιαβάξων μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπὶ τὸν κῆπον αὐτοῦ, ἴδε Λατινικὸν ἀντίτυπον τοῦ περιβοήτου πονήματος τοῦ Νεύτωνος, τὰς Ἀρχὰς, κείμενον ἐπὶ τοῦ χόρτου. Ἐκάλεσε δ' ἓνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ πιάσῃ καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἐπαρθῆν. Ὁ νέος ὅμως κηπουρὸς εἶπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι τὸ βιβλίον ἦτον ἰδικόν του. Ἰδικόν σου! ἀπεκρίθη ὁ Δουξ· τί γνωρίζεις σὺ ἀπὸ γεωμετρίας, Λατινικά,

Νεύωνα; Ἐγνωρίζω κάτι, εἶπεν ὁ νέος, μὲ ἀπλοῦστατον βλέμμα, προερχόμενον ἀπὸ ἐντελῆ ἀγνοίαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ προτερημάτων καὶ γνώσεων. Ὁ Δουξ ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος, καὶ ἤρχισεν ὁμιλίαν μετὰ τοῦ νέου μαθηματικοῦ. Προτείνας διάφορα ἐρωτήματα, ἐθαύμασε τὴν δύναμιν, τὴν ἀκρίβειαν, καὶ τὴν εὐληκρίειαν τῶν ἀποκρίσεων. Ἄλλὰ πῶς, ἠρώτησεν ὁ Δουξ, ἔμαθες σὺ τόσα πράγματα; Ὁ Stone ἀπεκρίθη, Ἐἰς τῶν ὑπηρετῶν σας μ' ἐδίδαξε νὰ ἀναγινώσκω πρὸ δέκα περίπου χρόνων. Τί δὲ ἄλλο χρειάζεται τις παρὰ τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ;

Τοῦ Δουκὸς ἡ περιέργεια διηγήθη ἔτι μᾶλλον· παρεκάλεσε δ' αὐτὸν νὰ διηγηθῇ τίνι τρόπῳ ἔγινε τόσον πολυμαθής. Πρῶτον ἔμαθα νὰ ἀναγινώσκω, εἶπεν ὁ νέος. Οἱ κτίσται ἐδοῦλεσαν τότε εἰς τὸν οἶκόν σας. Μίαν τῶν ἡμερῶν πλησιάσας, ἴδα τὸν ἀρχιτέκτονα μεταχειριζόμενον ἀρίδα καὶ διαβήτας, καὶ κάμνοντα λογαριασμούς. ἠρώτησα τί τάχα ἐσήμαιναν, καὶ εἰς τί ἐχρησίμευαν ταῦτα· μὲ εἶπαν δὲ ὅτι ὑπάρχει ἐπιστήμη καλουμένη Ἀριθμητική. Ἠγόρασα βιβλίον Ἀριθμητικῆς, καὶ τὴν ἔμαθα. ἤκουσα ὅτι εἶναι καὶ ἄλλη ἐπιστήμη, καλουμένη Γεωμετρία. Ἠγόρασα τὰ στοιχειώδη βιβλία, καὶ ἔμαθα τὴν γεωμετρίαν. Ἀναγινώσκων ἔμαθα ὅτι εὐρίσκονται καλὰ βιβλία περὶ τῶν ἐπιστημῶν τούτων εἰς τὸ Λατινικόν. Ἠγόρασα λεξικόν, καὶ ἔμαθα Λατινικά. Εἶδοποιήθη πρὸς τούτους, ὅτι ἦσαν ἄριστα ὁμοιοειδῆ βιβλία εἰς τὸ Γαλλικόν, καὶ ἀγοράσας λεξικόν ἔμαθα Γαλλικά. Ταῦτα, κύριέ μου, εἶναι ὅσα ἔκαμα. Μὲ φαίνεται ὅτι πᾶν ὅ,τι θέλει ἐμπορεῖ τις νὰ μάθῃ ἀφοῦ ἅπαξ γνωρίσῃ τὸ Ἀλφάβητον. Ὑπερευχαριστήθη ὁ Δουξ μὲ ὅσα ἤκουσε· τὸν ἔδωκε δὲ ἄλλο ὑπόδηγμα, τὸ ὁποῖον ἄφηνεν εἰς αὐτὸν ἀρκετὴν σχολὴν διὰ νὰ καλλιεργῇ τὰς μουσικὰς· καθότι ἀνεκάλυψε τὴν αὐτὴν ἐπιτηδειότητα καὶ κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, ζωγραφικὴν, ἀρχιτεκτονικὴν, καὶ ὅλας τὰς ἐπιστήμας, τὰς ἐξαρτωμένας ἀπὸ λογισμοὺς καὶ ἀναλογίας. Ἀγνωστίαι ἐξίσου καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς γεννήσεώς του· ἀπίθανον δὲ τὸ 1768.

ΘΑΙΨΙΣ πνεύματος ὤθησεν εἰς αὐτοχειρίαν χιλιῶδας θλίψις δὲ σώματος, κίνενα. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι πνευματικὴ υγεία συμβολλεῖ πολὺ μᾶλλον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας παρὰ υγεία σωματικὴ· μολονότι ἀμφότεραι εἶναι ἀξίαι πολὺ περισσοτέρας προσοχῆς παρ' ὅσων εἴτε ἡ μία εἴτε ἡ ἄλλη ἐξ αὐτῶν λαμβάνει.

Ὁ ΕΠΑΙΝΟΣ τῶν φθονερῶν εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον ἐντιμὸς παρ' ὁ φόγος τῶν· διότι ἐπαινοῦν μόνον ὅσα δύνανται νὰ ὑπερβῶσιν, ἀλλ' ὅσα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσιν, αὐτὰ μέμφονται.

ΤὸΝ νόμον καὶ τὴν δικαιοσύνην συνέζευξε μὲν ὁ Θεός, ἐχώρησε δὲ ὁ ἄνθρωπος.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

Ἐκ τοῦ Ἀπανθίσματος Ἐπιστολῶν Ἀ. Κοραῆ, νεωστὶ ἐκδοθέντος ὑπὸ Ἰ. Ρῶτα, ἀπανθίζομεν τὸ ἐφεξῆς ἀστυτότατον καὶ διδακτικώτατον ὄνειρον, ἐπισταλθὲν πρὸς τὸν Σμύρνης Πρωτοφάλην, Δημήτριον Λύτων.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ, ἀδελφέ μου, εἰς τὰς ἀνιαράς μου ἀγρυπνίας, (καὶ αὐταὶ αἱ ἀγρυπνίαι μὲ συμβαίνουσι πολλάκις, μάλιστα τὸν χειμῶνα, ὅταν αἱ νύκτες ἦναι μακραι), ἀναλίσκω τὸν καιρὸν, συλλογιζόμενος τὰ πάθη μου. Ἀφοῦ τὸ ἀπαριθμῶ ὅλα ἐν πρὸς ἐν, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὅποια ἦσαν αἱ πατρικαὶ παιδεύσεις διὰ τὰς ἐν οἴκῳ ἀταξίας μου, καὶ οἱ ῥαβδισμοὶ τοῦ φροντιστηρίου διὰ τὰ γραμματικά, καὶ διαβαίνων ἔπειτα εἰς τὰ πλέον ἀνιαρά, τὴν μετὰ τοῦ Εὐσταθίου συντροφίαν, τὴν εἰς Ὀλλανδίαν ἀποδημίαν, τὰς περιηγήσεις ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων, τὴν δευτέραν ἐκδημίαν μου εἰς Γαλλίαν, ἀφοῦ, λέγω, τὰ ἀπαριθμῶ ὅλα, ἢ κἂν ὅσα ἐνθυμούμαι, μὲ φαίνεται νὰ ἀκούω μίαν φωνὴν ἀοράτως, Ἄχαρίστε, ἂν ἡ Πρόνοια σὲ ἐπαίδευσεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, σὲ ἔκαμεν ὅμως καὶ μεγάλας εὐεργεσίας. Καὶ τότε ἀρχομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ἀπαριθμῶ τὰ τῆς Προνοίας δωρήματα, καὶ σὲ βεβαιῶνω, φίλε μου, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν εὐρηκα πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν καλῶν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κακά. Οὕτω παρηγορούμενος μὲ τοιοῦτους λογισμοὺς, ἀπεκαμήθη μίαν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα· καὶ εἶδον καθ' ἕνους θέαμα περιέργων, καὶ ἄξιον νὰ παρηγορήσῃς ἔχει μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας. Ἄγγελος, ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων, παρεστάθη εἰς τὴν κλίνην μου, κολοσσαῖος τὸ μέγεθος· ἐκράτει τρυτάνην εἰς χεῖράς του, ὡς ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ζυγίζουσι κάμμιαν φορὰν τὰ ξύλα ἐμπροσθεν εἰς τὸ Κουζοῦσι κάμμιαν φορὰν τὰ ξύλα ἐμπροσθεν εἰς τὸ Κουζοῦσι. Παραπονεῖσαι, μὲ λέγει, ὡς ἡδικημένος μέρκιον. Παραπονεῖσαι, μὲ λέγει, ὡς ἡδικημένος μέρκιον! Βάλε εἰς τὸ ἐν μέρος ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας ἐν τῷ βίῳ, καὶ πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς τίποτε. Ἐγὼ, τρέμων ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὡς βλάσφημος, καὶ ἐπιθυμῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ δικαιωθῶ, ἄρχισα μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπιφορτίξω τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς τρυτάνης μὲ ὅσα κακὰ ἐδυνήθη νὰ συλλογισθῶ, καὶ, φοβούμενος μὴ νικηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, συνεφόρου ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτελῆ καὶ ἀνάξια λόγου· ὅποια, παραδείγματος χάριν, ἦσαν, νὰ ὑπάγω κάμμιαν φορὰν εἰς τὸν Κουκλουτζᾶν περιπατῶν, νὰ κρημισθῶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν κλίμακα τοῦ οἴκου, τρεῖς μόνον ἢ τέσσαρας βαθμούς (ἂν ἐνθυμῶμαι καλά), χωρὶς ἄλλην ἐκράτου εἰς χεῖρας. Εἰς ὀλίγα λόγια, ἐφόρτισα τὴν πλάστιγγα, ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα καὶ ἀπὸ τὰ δοκοῦντα κακά. Τί θαυμαστὸν ἦτον ὅτι ὁ ἄγγελος δὲν ἔλεγε τίποτε πρὸς αὐτά· ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο νὰ μὴ καταλαμβάνῃ τὴν ἀπάτην! Ἀφοῦ ἐτελειώσα

τὴν συγκομιδὴν ὅλων μου τῶν κακῶν, Ἐχεις ἄλλο τι περισσώτερον; μὲ λέγει ὁ ἄγγελος. Ὁχι, ἀπεκρίθη ἔντρομος. Σὺ μὲν, λέγει, ἐπεφόρτισας τὴν πλάστιγγα μὲ ὅσα ἤθελες, καὶ δὲν σὲ ἐκόλυσα κατ' οὐδέν· ἐγὼ δὲ θέλω βάλειν εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν συγκατάθεσίν σου· σὲ δὲ δῶ ἀδειαν νὰ μὲ ἐναντιωθῆς εἰς ὅ,τι κρίνεις ἢ κατὰ πολλὰ βαρὺ, ἢ ἀνοίκειον νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν καλῶν. Ἠρξισε λοιπὸν, ἀδελφέ μου, νὰ στοιβάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ δωρήματα. Καὶ ποῖα δωρήματα; ὅποια ποτὲ δὲν συλλογιζόμεθα· τόσον ἐτυφλώθημεν ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν! Ἐρίψεν εἰς τὴν πλάστιγγα τὴν ζῶην καὶ τὴν ὑπαρξίν, καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποθάνω μέχρι τοῦ νῦν, μολονότι πολλὰ νοσήσας, ὡς δώρημα τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ βλέπων με ἀποροῦντα, Ἄδὲν ἀνέγνωσες ποτὲ, μὲ λέγει, τὴν Γραφήν; Ἄναι, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ μετέφρασα μίαν Κατήχησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθροισα τὰ ὑραιότερα ῥητὰ τῆς Γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν, μὲ λέγει, πρέπει νὰ εὐρηκῆς καὶ τὸ Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμέν. Ἄλλὰ τί κακὸν μου καιρὸν ἤθελα, πρωτοφάλητα, νὰ τὸν ἐνθυμίσω τὴν κατήχησιν; Ἀρπάξει ἐν ἀντίτυπον (δὲν ἐξεύρω ποῦ τὸ ἦδρεν εὐθύς), καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὴν πλάστιγγα, ὡς δώρημα Θεοῦ καὶ αὐτό. Ἐζήτησα νὰ ἐναντιωθῶ, προφασιζόμενος τοὺς μόχθους τῆς μεταφράσεως, καὶ σπουδάξων νὰ δεῖξω ἀληθῶς ὅτι εἶναι πόνημα ἰδικόν μου, καὶ ὄχι δώρημα ἄλλου· καὶ αὐτὸς μὲ ἀπεστόμωσε μὲ τὸ Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμέν· καὶ μὲ τὸ Πᾶν δώρημα τέλειον ἀνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον· καὶ μὲ τὸ Τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν· καὶ μὲ ἄλλους μυρίους τόπους τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Ἐθαύμασα, φίλε μου, πόσον ἦτο δυνατόν ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ ἄγγελος, καὶ ποῦ ἀνέγνωσε τὴν Γραφήν, μὴ ὄντων (καθὼς ἐξεύρεις) ἐν οὐρανοῖς μήτε βιβλίων, μήτε τυπογραφῶν. Ἀνέβασεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάστιγγα τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, μὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν προθυμίαν νὰ μὲ προσενηύσωσιν ὅλα τὰ μέσα τῆς σπουδῆς· ἀνέβασε τοὺς καλοὺς μου συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτας μου, ὡς τσοσῦτα τοῦ Θεοῦ δωρήματα· ἢ πλάστιγγὴ ἤρχισε νὰ κινῆται· ἐγὼ ἔτρεμον ὄλος, ἐνθυμούμενος τὸ Ὁὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν· ἀναβιβάζει, τέλος, τὸν Δόμινον Keun. Εἰς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχόν τι νὰ ἐναντιωθῶ· ἔπειτα βλέπων τὴν λογιότητά σου πλησίον τοῦ ἀγγέλου, ἔτοιμον νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ἀληθινὰ ἤρχισα νὰ φοβῶμαι, ὅτι ἔχω νὰ μείνω ἀναπολόγητος, μάλιστα βλέπων ὅτι διὰ τὸ φύγος (ἐπειδὴ ἦτο χειμῶν) ἦσσαν ἐνδεδυμένοι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατακεφορτισμένοι μὲ δύο βαρυτάτας γούνας, καὶ εἶχες ἐπὶ κεφαλῆς σου καλουπάκιον, ὄχι ὡς τὰ σημερινὰ τῶν Χίων, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ, ὡς ἐφόρει ὁ μακαρίτης Θεόδωρος ὁ Λακάνας, ὁ Χατζῆ Παντελής, καὶ ἄλλοι πρὸ τούτων. Οὐαί, ἔλεγον εἰς ἐμέ! Ἄν ἀναβῆ ὁ πρωτοφάλης μετ' αὐτὴν σκευὴν, ἢ πλάστιγγὴ ἔχει νὰ κλίνῃ ἐξάπαντα

Μην έχων τί ποιήσω, είπον τὸν ἄγγελον ὅτι δὲν στέργω νὰ σὲ ἀναβάσῃ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· καὶ αὐτὸς, αὐθιγὰ μου, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἤρχισε νὰ σὲ ἐκδύῃ ἐν πρὸς ἐν τῶν ἐνδύματων σου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μπινισίου, καὶ καταστὰν εἰς τὸν χιτῶνα, εἰς τρόπον ὥστε σὲ ἀφήκε γυμνὸν, παντάγυμον, ὡς ἐξήλθες ἐκ κοιλίας μητρός σου, καὶ ὡς ἀπελεύση εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα τὴν γῆν. Μὲ δὴν τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα ὄχι μόνον διὰ τὴν γυμνότητα εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἐβλεπον, ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχες, καὶ τὰς ἀρὰς τὰς ὁποίας ἐξέχεες κατ' ἐμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους. Τέλος πάντων, σὲ ἀνεβίβασε, τζίπ τζιμπλάκην, εἰς τὴν πλάστιγγα κατὰ τὴν θέλησίν μου· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; μ' ὄλον τοῦτο, ἡ τρυτάνη ἐκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος. Καὶ ὁ ἄγγελος, θέλων νὰ μὲ κατασχόνῃ περισσύτερον, 'Αὐτά,' μὲ λέγει, 'ὅσα συνεισέφερα εἰς τὴν πλάστιγγα, δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἑκατοστημόριον ἐκ πάντων, ὅσα σὲ εὐεργέτησεν ἡ Πρόνοια, καὶ ὅμως ὑπερβαίνουσιν ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας. Γενοῦ λοιπὸν εὐγνωμονέστερος, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ 'Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἔδωκέ μοι;' Καὶ τοῦτα τὰ λόγια ἦσαν τοῦ ἐνυπνίου τὸ ἐπιμύδιον. Ἐπειτα ἀνέπτη πάλιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ τοσαύτην ταχύτητα, ὥστε, ἂν δὲν σὲ ἤραπαζον ἀπὸ τὸν πόδα, διὰ νὰ σὲ ἐκβάλω ἀπὸ τὴν πλάστιγγα, ἤθελε βέβαια σὲ συναναβίβάσειν μαζὴ τὸν, καὶ Κύριος οἶδεν, ἂν ἐκατέβαινες πλέον. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα ὄχι φρονήσας τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν σου, ἡ ὁποία ἤθελε βέβαια σὲ ἀξιώσειν μὲ τὸν Ἑνώχ καὶ τὸν Ἡλίαν, μὲ προσθήκην νέας ἑορτῆς εἰς τὸ μνηολόγιον· ἀλλ' ἀπορῶν τί ἐμεῖλλα νὰ γενῶ χωρὶς τῆς λογιότητός σου. Ζῆσι λοιπὸν εὐδαιμόνως, καὶ μένε ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τὴν οἰχογένειάν σου, καὶ διὰ τὸν φίλον σου.

ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἡ ΠΟΛΙΣ τῶν Παρισίων κατὰ μέγα μέρος εἶναι ὑπεσκαμμένη· ὅτε πρῶτον ἐκτίζετο, ἐλαμβάνοντο αἱ πέτραι ἐξ ὑπογείων λιθοτομιῶν εἰς τὰ περὶχωρα· καθόσον δὲ ἤξανεν, ὠκοδομοῦντο τὰ προάστεια ἀνωθεν τῶν λιθοτομιῶν αὐτῶν, ὥστε πᾶν τὸ ἐπέκεινα τῶν ἀρχαίων ὀρίων στερεῖται, τρόπον τινά, ἀπὸ θεμέλια. Στῆλαι ἀνηγέρθησαν εἰς πλεῖστα μέρη διὰ νὰ ὑποβαστάξωσι τὸ βῆρος τῶν οἰκῶν. Ἡ κυριώτερα εἰσοδος εἶναι πηλοῦσιν Βαριέρε St. Jacques, ὅθεν καταβαίνει τις διὰ βαθμίδων 160 πῆχεις κατὰ κάθετον. Εἰσερχόμενος εὐρίσκει τὴν ὁδὸν στενὴν εἰς ἀρχετὸν διάστημα· ἀλλὰ μετέπειτα ἐμβαίνει εἰς πλατυτέρας, ευρυχωροὺς ἀγυῖας μὲ ὀνόματα σημειωμένας, ὡς εἰς τὴν ὑπεράνω πόλιν καὶ μ' ἀγγελίας καὶ γραμμάτια τοιχοολλημένα, ὅστε φαίνεται, τρόπον τινά, ὡς μεγαλόπολις καταπομένη ἐνδὸν τῆς γῆς. Ἐν γίνεσι τὸ τῆς ὀρφῆς ὕψος εἶναι ὡς δέκα

ποδῶν· ἀλλ' εἰς τινὰ μέρη ὄχι ὀλιγώτερον παρά τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα. Ὑπὸ τοὺς οἴκους καὶ πολλὰς τῶν ὁδῶν φαίνεται ἡ στέγη ἀρκετὰ ἠσφαλισμένη διὰ μεγίστων πετρῶν μὲ λάσπην ἐκτισμένων· εἰς ἄλλα δὲ μέρη, ὅπου εὐρίσκονται ἀνωθεν ἀγροὶ μόνον ἢ κῆποι, εἶναι ὅλως ἀνυποστήρικτος δι' ἀρχετὸν διάστημα. Μετὰ περίπατον δύο μιλίων, ἐφθάνεν ὁ τὰ ὑπόγεια ταῦτα ἐπισκεπτόμενος εἰς αἰθούσαν λελατομημένην ἐκ πέτρας καὶ τοποθετημένην, ὡς ἐλέγετο, καθεαυτὸ ὑπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου· ἐφωτίζετο δὲ κατὰ καιροὺς, καὶ περιελάμβανε παραστάσεις ὀχυρωμάτων, μὲ κανόνια ἔτοιμα νὰ συρῶσι, κτλ. Ἡ διὰ τῶν ὑπογείων ὁμοιοπορεία εἶναι ὀχληροτάτη, καὶ πολλάκις ὁ ὕγρὸς καὶ ψυχρὸς ἀήρ ἐπιφέρει ἀποτελέσματα νοσώδη. Ἡ θερμοκρασία ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἶναι ψυχροτέρα παρ' ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐκτὸς εἰς δυνατοὺς πάγους, ὅποτε λέγεται ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀλλέως. Εἰς τινὰς τῶν χαμηλοτέρων διόδων καὶ σπηλαίων, καὶ εἰς τὴν κατάβασιν, ὑποφέρει τις δυσπνοιαν. Πρὸ πολλοῦ δὲν ὑπάρχουν εἰμὴ δύο εἰσοδοὶ εἰς τὰς λιθοτομίας ταύτας, καθότι ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ κλεισθῶσιν αἱ λοιπαί, ἐπειδὴ συμμορία ληστῶν, κατοικοῦσα πρότερον ἐντὸς αὐτῶν, παρηνώχλει τοὺς Παρισίους. Καὶ αἱ δύο ὁμοιοπορείαι ἐκλείσθησαν ἐσχάτως πρὸς τὸ δημόσιον, ἐπὶ λόγῳ κινδύνου, καὶ δυσκόλως συγχωρεῖται τις νὰ εἰσέλθῃ. Οἱ πλεῖστοι λοιπὸν ἐκ τῶν περιηγητῶν ἀνάγκη πᾶσα νὰ εὐχαριστῶνται μὲ φιλὴν περιγραφὴν τῶν διαβοητῶν τοῦτων σπηλαίων, καὶ νὰ παρηγοῶνται στοχαζόμενοι ὅτι ἀποφεύγουν παντοίους ρευματισμοὺς καὶ βῆχας, τοὺς ὁποίους βέβαια ἤθελαν φέρειν μεθ' ἑαυτῶν ἀπὸ τὰς τοῦ γόφου σκοτεινὰς κοίτας.

Τὰ ὑπόγεια ταῦτα περιέχουν ὅλα τῆς ἀνθρωπότητος τὰ ὀρατὰ λείψανα, ὅσα κατὰ χιλίους σχεδὸν χρόνους ἐπλήθυναν τὰ τῶν Παρισίων νεκροταφεῖα. Τὸ 1788 μετεφέρθησαν ἐκ τῶν κοιμητηρίων· ἐσκόπευε δὲ ὁ ἐφορευτὴν ἀστυνόμος νὰ τεθῶσι τὰ κόκκαλα ταῦτα εἰς κανονικὰς ἀράδας, μ' ἐπιγραφὰς ἀρμοδίους, αἵτινες νὰ χρησιμεύωσιν ὡς μαθήματα εἰς τοὺς ζῶντας. Τὰ κρανία, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶναι διατεταγμένα ὁμοῦ μὲ τὰ ὀστά τῶν βραχιόνων καὶ μηρῶν εἰς τρόπον ἀλλόκοτον ἐνταυτῷ καὶ φρικτῷ. Πολλὰ τοῦτων ἀνήκουν εἰς τὰ θύματα τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς· οἱ νεκροὶ τῆς 10ης Αυγούστου, καὶ οἱ τῆς 2ας καὶ 3ης Σεπτεμβρίου, 1792, εἶναι αὐτοῦ ἀποτεθειμένοι εἰς χωριστὰς διαιρίσεις. Τὰ διάφορα μέρη τῶν ὑπογείων εἶναι ὀνομασμένα μὲ ἀλλόκοτον τινὰ ἀσυμφωνίαν, κατὰ τὸ νόημα τῆς ἐκεῖ τεθειμένης ἐπιγραφῆς, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ αὐτῆν συγγράφαντος. Ὁ Βιργίλιος, Ὁβίδιος, καὶ Ἀνακρέων, ἔχουν ἕκαστος τὰς κρύπτας αὐτῶν, ὡς καὶ οἱ προφῆται Ἰερεμίας καὶ Ἰεζεκιήλ· ὁ θρησκευτικὸς Ἀγγλὸς ποιητὴς Ἐρβειος, ὁ Λατίνος Ὁράτιος, ὁ Μαλβίθης, καὶ ὁ Ρουσσῶς, εὐρίσκονται συμπεφυμένοι. Μεταξὺ τῶν κοσμημάτων εἶναι πηγή, εἰς τὴν ὁποίαν τέσσαρες ἰχθύες χρυσοὶ ἦσαν καὶ εἶναι

ἴσως ἀκόμη φυλακισμένοι. Τὸ 1810 ἐβελτιώθησαν πολλὰ τὰ ὑπόγεια ταῦτα ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ κυρίου de Thury, ὅστις ἐφράζε τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὕδατος, τοῦ στραγγιζόντος διὰ τῆς στέγης, — ἔκαμε στοὰς διὰ τῶν κοκκάλων, τὰ ὁποῖα εἰς τινὰ μέρη ἦσαν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα πῆχεις χονδρὰ, — ἐπρόβλεψε κυκλοφορίαν τοῦ αἵρος διὰ τῶν λαιμῶν βουκαλίων, — ἀπήγαγε τὸ ἕδωρ μὲ διώρυγας, — κατεσκευάσε βαθμίδας ἐκ τοῦ κατωτέρου εἰς τὸ ἀνώτερον ἐξόρυγμα, — ὠκοδόμησε στῆλας εἰς ὑποστήριξιν τῶν ἐπικινδύνων τῆς στέγης μερῶν, — καὶ, εἰς βραχυλογίαν, ἦτον ὁ μέγας καινουργητὴς τοῦ τόπου, ὅστις ἔκτοτε ὀλίγην ἔλαβεν ἐπιμέλειαν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐπιγραφῶν, τῶν ἐκ τῆς Γραφῆς ἢ ἐκ ποιημάτων ἐπαρμένων, ὑπάρχει μία ἀξιοσημείωτος ἀνωθεν τῆς πηγῆς, ἣτις ἀνεκαλύφθη πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, πρὸς χρῆσιν τῶν ὁποίων ἡ δεξαμενὴ κατεσκευάσθη. Ἐκλήθη δὲ καταρχὰς Πηγή τῆς Ἀθήνης, καὶ ἐπεγράφησαν εἰς αὐτὴν τρεῖς στίχοι τοῦ Βιργιλίου. Ἄλλ' ἡ ἐπιγραφή αὕτη μετῆλλάχθη ἔκτοτε δι' ἐν τῶν προσφυστέρων ἀπὸ τὰ εἰς τὴν Γραφὴν ῥητά· — Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὅς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ἕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος, ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη, ἀκόμη καὶ τὰ πλέον ἄγρια, δεικνύουν ἰσχυρὸν καὶ τρυφερὸν αἰσθημα πρὸς τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν. Ἐπισκεπτόμενος τις τὰ ἤδη περιγραφέντα ὑπόγεια κοιμητήρια τῶν Παρισίων, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ θανατώσῃ τὴν εὐλάβειαν, ἡ ὁποία ἐσύστησε τοιοῦτον ἔκτεταμένον τόπον ταφῆς, καὶ διετήρησεν αὐτὸν ἀπαραβίαστον καὶ ἅγιον ἀναμέσον τοσοῦτων πολιτικῶν ταραχῶν, μ' ὄλον τὸ τῆς ἔβρεως πρὸς τὰ ἱερά καὶ περιφρονήσεως ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θέλει μένειν ὀνειδος ἀτελεύτητον τῆς πρώτης Γαλλικῆς μεταβολῆς, καὶ τῶν μετ' αὐτὴν χρόνων. Τὰ ἐπιτάφια καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ εἰς τὰ κοιμητήρια τῆς Γαλλίας δεικνύουν μὲν πολλάκις κουφόνοιαν ὡς πρὸς τὰ τοῦ θανάτου· ἀλλὰ δὲν δύναται τις εὐλόγως νὰ κατηγορήσῃ τοὺς Γάλλους ὡς ἐλλειπεῖς ἀπὸ σέβας ἢ ἀγάπην εἰς τὰ θνητὰ λείψανα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τῶν φίλων, ἢ συγγενῶν των.

Καὶ ἄλλη σκέψις, ἔτι μᾶλλον ἀξιόλογος, ἀναγκαίως κυριεύει τὸ πνεῦμα τοῦ περνῶντος ἀπὸ τοὺς κρανιοτόχους τῆς ὑπογείου ταύτης τῶν Παρισίων νεκροτόλεως. Τὰ φοβερὰ καὶ ἄγρια τοῦ θανάτου πρόσωπα δὲν ἐμποροῦν νὰ μὴ μας ἐνθυμίσωσιν ὅποιον στιγμιαῖον διάστημα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μεταξὺ τῆς αἰωνιότητος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ποῖα τάχα εἶναι τώρα ἡ μονὴ τῶν πνευμάτων, ὅσα ἐνεψύχοναν ποτὲ τὰ κρανία ταῦτα καὶ σκελετὰ, ἢ ποῖος μέλλει νὰ ἦναι ὁ ἡμέτερος διορισμὸς μετὰ θάνατον, ἐμποροῦμεν νὰ μαντεύωμεν ὅσον θέλομεν, καὶ νὰ μαντεύωμεν εἰς μάτην, καθότι ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι κεκρυμμένη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον. Πρὸ χιλιετηρίδων συζητοῦν οἱ φιλόσοφοι ἂν ἡ

ψυχὴ ζῇ ἢ ὄχι μετὰ τὸ σῶμα· ἢ ὄχι ἐκβάσις εἶναι, ὅτι ἡ φιλοσοφία δὲν δύναται νὰ μᾶς δώσῃ βέβαια τινα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης φῶτα. Ἡ θρησκεία μᾶς παριστάνει τὰς ἰσχυροτάτας ἐλπίδας, ὅτι ὁ τάφος δὲν εἶναι ἡ τελευταία μας κατοικία, καὶ ὅτι εἰμεθα προωρισμένοι εἰς ὑψηλοτέραν σφαῖραν παρ' ἐπιγείου ἢ ὑπογείου τάφους. Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ἔχωμεν μεγάλην ἀνάγκην ἐλπίδος νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ καὶ εὐφραίνῃ ὡς πρὸς τὰ κοσμικά, (καὶ ποῖος δὲν ἠσθάνθη τοιαύτην ἀνάγκην;) πόσον πρέπει νὰ ἦναι πολυτιμότεραι αἱ περὶ μελλούσης ζωῆς παραμυθητικαὶ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἡ θρησκεία μόνη δύναται νὰ μᾶς χορηγήσῃ;

Ἡ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ.

Τὴν σημερινὴν μητρόπολιν τῆς Ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας, νῦν περιέχουσαν ὑπὲρ τὰς 350,000 κατοίκων, ἐθεμελίωσεν ὁ Μέγας Πέτρος τὸ 1703, αὐτὸς ἀνεγείρας ἰδιοχείρως τὴν πρώτην καλύβην, ἣτις ἀκόμη φυλάσσεται εἰς θεωρίαν τῶν περιέργων. Ἡ πρώτη πλινθινὴ κατοικία ἐκτίσθη τὸ 1710· τὸ δὲ 1712 μετέωκσεν ὁ αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὴν Μόσχαν εἰς τὴν νέαν πόλιν, κληθεῖσαν Ἀγ. Πετρούπολιν ἀπὸ τὸνομα τοῦ τὸν αὐτοκράτορα προστατεύοντος Ἀγ. Πέτρου.

Εἰς τὴν βασιλεύσαν αὐτὴν προσέρχεται τις δι' ἐρήμου καὶ ἀγρίας χώρας. Εἰς τὰ πέριξ δὲν εὐρίσκονται οὐδ' ἐπαυλεῖς οὐδὲ κῆποι προμνησόντες τὸν εἰς μεγαλόπολιν προσεγγισμὸν, καὶ τὰ κωδωνοστάσια δὲν εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε νὰ βλέπωνται μακρόθεν. Ἐμβαίνει δὲ τις ἀπὸ ξύλινον περίφραγμα, καὶ δι' ἐν μίλιον διατρέχει ὁδὸν μικρῶν ξυλίνων οἰκῶν. Στρέφας γωνίαν τινα, εὐρίσκειται ἀμέσως ἐπὶ γεφύρας ἀνωθεν τοῦ κυανοχρόου Νεῦα, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ Ναυαρχεῖον, τὸ χειμερινὸν παλάτιον τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ Ἐρημητήριον, τὸ Μαρμάρινον Παλάτιον, καὶ σειρὰν τινα μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομημάτων ἐπὶ τῆς λιθίνου προκυμίας (μόλου). Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ἀπέναντι φρούριον, αἱ πλωταὶ γέφυραι, καὶ οἱ θερινοὶ κῆποι, σιδηρὰς κιγκλίδας ἔχοντες ἔμπροσθεν μὲ ἀστραπτούσας κορυφὰς, συγκροτοῦν τὸ πλέον ἀξιοπαρατήρητον θέαμα. Δὲν βλέπει τις πούποτε βυπαρὰς στενωποῦς, οὐδ' εὐτελεῖς καλύβας. Ἐπειδὴ ὅλος ὁ τόπος εἶναι τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τῶν εὐγενῶν, τὰ πτωχότερα κτίρια, τὰ εἰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς πόλεις παρατηρούμενα, φαίνονται σπανίως· ἐπικρατεῖ δὲ, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, ἡ συνήθεια τοῦ ἐνοικιάζειν εἰς τοὺς πενεστέρους τὰ ὑπόγεια τῶν μεγάλων κατοικιῶν.

Οἱ πλεῖστοι τῶν πρωτοκτίστων οἰκῶν ἐγέναν χρόνου ἢ πύρος παρανάλωμα, καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν σημαντικῶν ὁδῶν συγχωρεῖται τις τῶρα νὰ κτίσῃ ἀπὸ ξύλου. Ἡ συνήθεια ὕλη εἶναι πλίνθος, καλῶς κεκολλημένη· ἐπειδὴ δὲ ὑποχρεοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται νὰ ἀνανεώνωσι κατ' ἔτος τὸ ἐξωθεν κόνιαμα, φαίνονται τὰ κτίρια πάν-

τοτε νέα. Οί νεώτεροι τῶν οὐκῶν εἶναι κτισμένοι ἐπὶ πασσάλων διὰ τὸ ἐλώδες τῆς γῆς, ὡς εἰς τὴν Βενετιάν καὶ Ὀλλανδίαν. Εἶναι δὲ ὑψηλοὶ, καὶ γενικῶς εὐμορφοί, μὲ στέγας σχεδὸν ἐπιπέδους, ἐσκαπασμένας μὲ σιδήρον, κόκκινον ἢ πράσινον βεβαμμένον. Ἄπαντες εἶναι ἠριθμημένοι, καὶ τὸνομα τοῦ ἰδιοκτῆτου ὑπάρχει ἐπὶ ἐκάστης θύρας. Τὰ καταγῆς πατώματα χρησιμεύουν ἐν γένει ὡς ἐργαστήρια, οἰκογένεια δὲ κατοικοῦν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πάτωμα. Οἱ Ἰταλοὶ τῶν παραθύρων εἶναι πολλάκις ἐξ πόδας μακροὶ καὶ τέσσαρας πλατεῖς, ἄστε καθεὶς φαίνεται ὡς χωριστὸν παράθυρον. Αἱ ὁδοὶ εἶναι εὐθεῖαι, πλατεῖαι, καὶ μακροὶ, διακόπτουσαι ἀλλήλας ὀρθογωνίως, αἱ δὲ μεγαλύτεραι ἔχουν περιχέλια διὰ πεζοῦς διαβάτας—βελτίωσις εἰσαχθεῖσα μετὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης ὁδοῦ κάθεται εἰς ἀστυνόμος. Τρεῖς μεγάλοι, καὶ διάφοροι μικρότεροι διώρυγες, πλουτισμένοι ἀπὸ γεφύρας ἐκ σιδήρου καὶ κοκκωτοῦ λίθου, εὐκολύνουν τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς πόλεως συγκοινωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεῦα, εἶναι σχεδὸν εἴκοσι μιλίων, ἂν καὶ μόλις ἐν τέταρτον τοῦ ἐμβαδὸν τούτου ἦναι σκεπασμένον ἀπὸ κτίρια.

Τὰ ὕδατα τοῦ Νεῦα εἶναι ὅπως κυανᾶ καὶ διαφανῆ, ἀντανακλῶσι δὲ τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν Ἑλληνικῶν κίωνων. Εἰς τὸ ἀνοικτότερον μέρος, ἔχει τριῶν τετάρτων τοῦ μιλίου πλάτος, ἀρκετὸν δὲ βάθος διὰ μεγάλα πλοῖα ἕφαλος τις ὁμοῦς κατὰ τὸ στόμιον ἐμποδίζει πλοῖα ἔλκοντα ὑπὲρ τοὺς ἐπτὰ πόδας νὰ ἀναβῶσιν ὑψηλότερα. Ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους εἶναι ἡ ἀπὸ λίθου κοκκωτοῦ προκυμαία, δέκα πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων, καὶ δύο ἡμισυ μίλια μακρὰ. Πλησίον τῆς Γεφύρας τοῦ Ἰσαάκ, εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εὐρίσκειται ὁ περίφημος ὀρειχάλκινος ἐπιππος ἀνδρίας τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ζυγίζων δεκαεξὶ τόνους, ἐπιστηριζόμενος δὲ εἰς κομμάτιον κοκκωτῆς πέτρας σχεδὸν 1500 τόνων, ὃν ὁ μέγιστος μονόλιθος ἀπ' ὅσους ἐκίνησέ ποτε ἡ τέχνη. Αἱ τρεῖς κυριώτεραι ὁδοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν πλατείαν τοῦ Ναυαρχείου, ὡς ἀπὸ κοινὸν κέντρον, ὁμοίως μὲ τὰς ῥάβδους ριπιδίου. Ἡ ὠραιότερα ἔχει 180 ποδῶν πλάτος, πλῆον δὲ παρὰ δύο Ἀγγλικῶν μιλίων μήκος. Αἱ κατοικίαι εἶναι ἀπὸ πλίνθον κεκοσμημένην, καὶ τὰ ἐργαστήρια καλά. Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ ταύτης Ἰσταται ἐκκλησία μεγαλοπρεπῆς, ἥτις ἀικοδομεῖτο δέκα χρόνους, ὁμοιάζει δὲ τὴν τοῦ ἁγίου Πέτρου ὡς πρὸς τὸ σχῆδιον τοῦ ἐνδοτέρου. Περιέχει τὰ μνημεῖα τοῦ Μορῶ καὶ Κουτουσόφ.

Τὰ ἀνακτόρια εἶναι τὸσον πολυάριθμα, ὥστε δικαίως ἐμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν Πετρούπολιν 'πόλιν παλατιῶν.' Τὸ Μαρμαρίνον Παλάτιον, τὸ Ἐρημιτήριον, καὶ τὸ Χειμερινὸν Παλάτιον, εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς προκυμαίας τοῦ Νεῦα, εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τὸ πρῶτον τοῦ Ναυαρχείου· τὸ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μεγαλὴ εὐρίσκειται εἰς τὸ ἐνδοτέρου τῆς πόλεως· ἄλλα δὲ

διάφορα ἔξω αὐτῆς. Τὸ Ἐρημιτήριον ἦτον ἡ κατοικία τῆς Αυτοκρατορίσης Αἰκατερίνης, καὶ περιέχει πολυτίμων ζωγραφικῶν συνάθροισμα. Τὸ Χειμερινὸν Παλάτιον ἦτο, πρὶν καὶ, τὸ μεγαλύτερον ἀνακτόριον εἰς τὴν Ευρώπην, κρατοῦν περιοχὴν 45,000 τετραγωνικῶν ὑαρδῶν, καὶ χωρητικὸν ὡς χιλίων κατοίκων. Ἡ εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο μεγάλη αἴθουσα τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἦτον 140 πόδας μακρὰ, 60 δὲ πλατεῖα, περικυκλωμένη ὑπὸ τεσσαράκοντα μαρμαρίνων κίωνων εἰς διπλᾶς ἀράδας.

Τὸ Νομισματοκοπεῖον εἶναι ἀριστα διοργανισμένον, ἔχον Ἀγγλικὰς μὴχανὰς καὶ Ἀγγλους ἐπιστάτας. Τὸ κοινὸν νόμισμα εἶναι τὸ ρόβλιον, διαιρούμενον εἰς 100 γάλκινα κοπέκια· ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ρόβλια, τὸ χάρτινον καὶ τὸ ἀργυρῶν· ἀρχικῶς τὸ ἐν παρίστανε τὸ ἄλλο, ἐσχάτως ὁμοῦς ὠλιγοστεύθη ἡ τιμὴ τοῦ χαρτίου, ὥστε τὸ ἀργυρῶν ἔχει τετραπλασίαν σχεδὸν ἀξίαν. Νόμισμα ἀπὸ πλατίναν ἐκόπη προσέτι εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον τοῦτο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιολόγων δημοσίων οἰκοδομημάτων εἶναι τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ φυλακὴ, τὸ καταφύγιον τῶν ἐνδεῶν, τὸ ἐργοστάσιον τῶν βαμβακερῶν χειροτεχνημάτων, ἐνασχολοῦν 2000 ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ 800 εὐρημένα τέκνα, καὶ τὰ ἐργοστάσια τῶν φαρφυριῶν, τοῦ ὑάλου, καὶ τοῦ σιδήρου.

Αἱ κατοικίαι τοῦ ἐργατικῶν πλήθους εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ ξύλον, μὲ προεχούσας ὀροφὰς, μικρὰ παράθυρα, καὶ στενὰ ἐξώστεγα. Τὸ κυριώτερον σκεῦος εἰς ὅλας εἶναι ἡ Σέρμαστρα· τὸν χειμῶνα πᾶς οἶκος ἔχει διπλᾶ ἢ καὶ τριπλᾶ ὕαλοπαράθυρα, πρὸς ἀποκλεισμὸν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, ὥστε, ὅση καὶ ἂν ἦναι ἡ δριμύτης τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν οἶκον ὑπάρχει περισσὴ θερμότης.

Ἡ νῆσος Κρόνσταδτ, ὁ ναύσταθμος τῶν Ῥωσικῶν πλοίων τοῦ πολέμου, κεῖται εἰς τὸ στόμιον τοῦ Νεῦα, εἴκοσι μίλια ἐκ τῆς Πετρούπολεως. Περί τὰς 15,000 ναυτῶν διατηρεῖ ἐνταῦθα ἡ κυβέρνησις, γυμναζομένους νὰ ἐνεργῶσιν ὡς σῶμα Θαλάσσιον κατὰ τοῦ ἔχθρου. Ναυπηγοῦνται δὲ ὅλα τὰ μεγάλα πλοῖα εἰς τὴν Πετρούπολιν, ἐκ τῆς ὁποίας μεταφέρονται εἰς τὴν Κρόνσταδτ μέσα εἰς κοίλας Σήκας ξύλου, λεγομένας καμήλους, αἵτινες εἶναι κατεσκευασμένοι εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σηκώνωσι τὸ σκάφος τοῦ πλοῦ, καὶ νὰ περνῶσιν αὐτὸ ἀνωθεν τῶν προεξηρημένων ῥηχῶν.

Ἡ Πετρούπολις ἀπέχει 465 μίλια ἀπὸ τὴν Μόσχαν· ἡ δὲ πορεία μὲ τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν ἀπαιτεῖ τέσσαρα ἡμερονύκτια. Δυσχευρίσθησαν τινὲς, ὅτι ἐσφαλὲν ὁ Μέγας Πέτρος ἐκλέξας τὴν Σέσιν ταύτην τῆς νέας μητροπόλεως, ἐξ αἰτίας τῆς χαμηλῆς καὶ ἐλώδους γῆς, καὶ τοῦ πλήθους τῶν περιχειμένων νήσων, εἰς τὰς ὁποίας διαιρεῖ τὴν χώραν ὁ ποταμός. Ἄλλ' ὁ Μέγας Πέτρος, πληροφορημένος τὰ σημαντικὰ πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ πλεονεκτήματα τῆς τοποθεσίας, ἔκρινε πᾶν τοιαῦτον ἐλάττωμα ὡς δευτερεύον, καὶ ἐπεστηρίχθη εἰς τὴν ἀν-

θρωπίνην ἐπιτηδειότητα καὶ φιλοπονίαν διὰ νὰ ὑπερβῇ ὁποιασδήποτε τοπικὰς δυσκολίας τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν Σμελιωτῶν τῆς Βενετίας, καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁμοία ἐστάθη ἡ ἀρχὴ τῶν τῆς Ὀλλανδίας μεγαλοπολεων.

Βέβαια ἡ Πετρούπολις κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν περμηγητὴν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων πόλεων τῆς Ευρώπης· διότι, ἂν καὶ οὔτε ἡ φύσις ἦναι ὠραία, οὔτε ἡ Σέσις πεποικιλμένη, ὡς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Νεάπολιν, οὔτε αἱ ὁδοὶ ἢ τὰ ἐργαστήρια ὁμοία τῶν ἐν Λονδίνο καὶ Παρισίοις, μ' ὅλον τοῦτο ὑπερβαίνει ἄλλας πόλεις ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ μέγεθος τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, τὸ ἀπανταχοῦ τολμηρὸν ὕψος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν ἀθλίων ἐκείνων αὐλῶν καὶ στενωπῶν, αἵτινες εἰς ἄλλας πόλεις εἶναι τὰ σκοτεινὰ καὶ νοσῶδη κατοικητήρια τῶν πτωχότερων κλάσεων. Εἶχε δίκαιον νεοφερμένος τις Γάλλος περιηγητῆς νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ ἔκατοῖκε ὁ λαός; καθότι οὐδεμία μητρόπολις περιέχει κτίρια τὸσον ἐκπληκτικὰ, οὔτε τὸσους ἰδιωτῶν οἶκους, ἀμιλλωμένους καὶ μ' αὐτὰ τῆς Ῥώμης τὰ παλάτια.

ΚΡΟΙΣΟΣ, ΑΤΥΣ, ΚΑΙ ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

Ο ΚΡΟΙΣΟΣ ἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐφάνερον τὴν ἀλήθειαν τῶν κακῶν, ὅσα ἐμελλαν ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν υἱὸν του. Εἶχεν ὁ Κροῖσος δύο υἱούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἦτο βλαμμένος· καθότι ἦτο βουβός· ὁ δὲ ἄλλος ἦτο κατ' ὅλα πρῶτιστος ἀπὸ τοὺς συνηλικιώτας του· τὸ ὄνομά του δὲ ἦτον Ἄτυς. Αὐτὸν τὸν Ἄτυν, φανερώνει τὸ ὄνειρον εἰς τὸν Κροῖσον, ὅτι θέλει τὸν χάσειν, κτυπηθέντα ἀπὸ αἰχμὴν σιδηρᾶν. Ἀποῦ ἐσηκώθη καὶ ἐσκέφθη κατ' ἑαυτὸν ὁ Κροῖσος, φοβηθεὶς τὸ ὄνειρον, νυμφεύει τὸν υἱὸν του. Ἐνῶ δὲ ὁ υἱὸς ἐσυνείδηζε νὰ ὑπαγαίνη εἰς τοὺς πολέμους, δὲν τὸν ἐστελλε πλῆον πούποτε εἰς παρόμοιον πρᾶγμα. Ἀκόντια δὲ καὶ δοράτια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅλα, ὅσα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν πόλεμον, τὰ ἐκβαλεν ἀπὸ τοὺς ἀνδρῶνας, καὶ τὰ ἐμάζευσεν εἰς Θαλάμους, μήπως κἀνὲν ἀπεκεῖ, ὅπου ἐκρέμετο, πίση ἐπάνω εἰς τὸν υἱὸν του.

Ἐνῶ δὲ κατεγίνετο εἰς τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του, ἔρχεται εἰς τὰς Σάρδεϊς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε περιπέσειν εἰς συμφορὰν, καὶ δὲν ἦτο καθαρὸς κατὰ τὰς χεῖρας, Φρὺξ κατὰ τὸ γένος, καὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Ἐμβὰς δὲ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Κροῖσου, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν καθάρισεν κατὰ τοὺς τοπικοὺς νόμους· καὶ ὁ Κροῖσος τὸν ἐκαθάρισεν. Ἀποῦ ὁ Κροῖσος ἔκαμε τὰ νομικὰ τῆς καθάρσεως, ἠρώτα αὐτὸν πόθεν ἦτο, λέγων οὕτως· Ἄνθρωπε, τίς ὦν, καὶ ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς Φρυγίας ἐλθὼν, κατέφυγες εἰς τὴν οἰκίαν μου; Ποῖον ἄνδρα ἢ γυναῖκα ἐφόνευσες; Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἶμαι, βασιλεῦ, υἱὸς τοῦ Γορδίου τοῦ Μίδου, ὀνομάζομαι δὲ Ἀδραστος· φονεύσας δὲ ἀδελφόν

μου τινὰ ἀκουσίως, ἦλθα ἐδῶ διωγμένος ἀπὸ τὸν πατέρα μου, καὶ στερημένος ὅλα. Ὁ δὲ Κροῖσος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν τὰ ἐξῆς· Εἶσαι ἀπόγονος ἀνδρῶν φίλων, καὶ ἦλθες εἰς φίλους· μένων λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, δὲν μέλλεις νὰ στερηθῆς τίποτε. Ὑποτίθω δὲ τὴν συμφορὰν ταύτην γενναίως, θέλεις ὠφελῆθῃν τὰ μέγιστα. Ὁ Ἀδραστος λοιπὸν διέτριβεν εἰς τοῦ Κροῖσου.

Κατὰ τὸν ἴδιον δὲ τοῦτον καιρὸν, εἰς τὸν Ὀλυμπον τῆς Μυσίας ἐκβαίνει μεγαλώτατος ἀγριόχοιρος, ὁ ὁποῖος, καταβαίνων ἀπὸ τὸ βουνὸν τοῦτο, διαφθεῖρε τὰ ἔργα τῶν Μυσῶν. Μολοντί δὲ πολλάκις οἱ Μυσοὶ ἐκβῆκαν νὰ τὸν κυνηγήσωσι, δὲν τὸν ἔκαμναν κἀνὲν κακὸν, μάλιστα δὲ ἐπάθαιναν ἀπ' αὐτόν· τέλος δὲ πάντων, ἐλθόντες εἰς τὸν Κροῖσον ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς Μυσοὺς, ἔλεγον τὰ ἐξῆς· Βασιλεῦ, ἀνεφάνη εἰς τὴν χώραν μας μεγαλώτατος ἀγριόχοιρος, ὁ ὁποῖος διαφθεῖρει τὰ ἔργα μας· ἐκάμαμεν πάντα τρόπον νὰ τὸν φονεύσωμεν, πλὴν δὲν ἠμπορέσαμεν. Τώρα λοιπὸν σὲ παρακαλοῦμεν νὰ στείλῃς μαζῆ μας τὸν υἱόν σου καὶ διαλεκτοὺς τινὰς νεανίας καὶ σκύλους, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσωσιν ἀπὸ τὴν χώραν μας. Οἱ Λυδοὶ αὐτὰ ἐζήτησαν. Ὁ δὲ Κροῖσος, ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ ὄνειρου, ἔλεγε εἰς αὐτοὺς τὰ ἐξῆς· Διὰ τὸν υἱόν μου μὴ μ' ἀναφέρετε πλῆον· ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸν στείλω μαζῆ σας· διότι εἶναι νεόγαμος, καὶ τώρα κυττάζει τὰ τοῦ γάμου του νεανίας ὁμοῦς ἐκ τῶν Λυδῶν, καὶ τὸ κυνηγῆσιον ὅλον θέλω πέμψειν μαζῆ σας, καὶ τοὺς παραγγεῖλει νὰ προθυμηθῶσιν ὁμοῦ μὲ σᾶς νὰ ἐκβάλωσι τὰ θηρίον ἀπὸ τὴν χώραν. Ταῦτα ἀπεκρίθη.

Ἐνῶ δὲ εὐχαρίστου δι' αὐτὰ οἱ Μυσοὶ, ἐμβαίνει μέσα ὁ υἱὸς τοῦ Κροῖσου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσειν τί ἐζήτησαν οἱ Μυσοὶ· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κροῖσος εἶπεν ὅτι δὲν θέλει στείλειν μαζῆ τὸν υἱόν του, λέγει ὁ υἱὸς πρὸς αὐτὸν τὰ ἐξῆς· Πάτερ μου, αἱ λαμπρότεραι καὶ ευγενέστεραι πράξεις ἦσαν εἰς ἡμᾶς πρότερον, τὸ νὰ συγχάζωμεν εἰς τοὺς πολέμους καὶ εἰς τὰ κυνήγια, καὶ νὰ εὐδοκιμῶμεν· τώρα δὲ μ' ἔχεις μέσα κλεισμένον, καὶ μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα, ἐνῶ δὲν εἶδες εἰς ἐμὲ κἀμμίαν δειλίαν, οὔτ' ἔλλειψιν προθυμίας. Τώρα μὲ ποῖα ὄμματα πρέπει νὰ μὲ βλέπῃ ὁ κόσμος, ὅταν ὑπαγαίνω ἢ ἐρχομαι ἀπὸ τὴν ἀγορὰν; Ποῖός τις θέλω φανῆν εἰς τοὺς πολίτας ὅτι εἶμαι; Ποῖας εἰς τὴν νεύγαμον γυναῖκά μου; Ποῖον ἄνδρα θέλει σταχασθῆν ἐκείνη ὅτι ἔχει; Ἡ ἄφες με νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κυνήγιον, ἢ ἀνάπεισέ με μὲ λόγον, ὅτι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον κάμνεις, εἶναι συμφερότερον.

Τὸν ἀποκρίνεται ὁ Κροῖσος τὰ ἐξῆς· Ὑιὲ μου, οὔτε δειλίαν οὔτε ἄλλο τι δυσάρεστον παρατηρήσας εἰς σέ, κάμνω αὐτὰ· ἀλλ' ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, μὲ εἶπεν ὅτι θέλεις εἰσθαι ὀλιγοχρόνιος, καθότι θέλεις θανατωθῆν ἀπὸ αἰχμὴν σιδηρᾶν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ ὄνειρον ἐβιάσθη νὰ σὲ νυμφεύσω, καὶ δὲν σὲ ἀφίνω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰ ἐπιχειρούμενον κυνήγιον, προσέχων ἴσως ἐμπορέσω νὰ σὲ διακλέψω ἀπὸ τὸν Σά-

κατον, ενόσω ζω. Διότι ένα μόνον υιόν σ' έχω τόν άλλον, βλαμμένον κατά τήν άκοήν, οὔτε λογαριάζω ὅτι τόν έχω.

Αποκρίνεται ὁ νέος τὰ ἀκόλουθα: Ἐχεις δίκαιον, πάτερ μου, νά με φυλάττης ἀφοῦ εἶδες τοιοῦτον ὄνειρον χρεωστῶ ὅμως νά σέ εἰπῶ ὅ,τι εἰς τὸ ὄνειρον σέ λανθάνει, καί δὲν ἐνόησες καλά. Τὸ ὄνειρον, λέγεις, εἶπεν ὅτι μέλλω ν' ἀποθάνω ἀπὸ αἰχμὴν σιδηρᾶν. Ὁ δὲ ἀγριόχοιρος ἔχει χεῖρας; Ποία εἶναι ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ του, τὴν ὁποίαν σὺ φοβεῖσαι; Ἐάν σ' ἔλεγεν ὅτι μέλλω ν' ἀποθάνω ἀπὸ ὀδόντια, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἔπρεπε νά κάμνης ὅσα κάμνεις: τώρα ὅμως σέ εἶπεν, ἀπὸ αἰχμὴν. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχομεν νά πολεμήσωμεν μ' ἀνθρώπους, ἄφες με νά υπάγω.

Αποκρίνεται πρὸς ταῦτα ὁ Κροῖσος: Ἡ ἐξήγησις, κίε μου, τοῦ ἐνυπνίου τὴν ὁποίαν κάμνεις, ἔχει λόγον καί, ὡς νικημένος ἀπὸ σέ, ἀλλάσσω γνώμην, καί σέ δίδω τὴν ἀδειαν νά υπάγῃς εἰς τὸ κυνήγιον.

Εἰπὼν ταῦτα ὁ Κροῖσος, στέλλει καί φέρει τὸν Φρύγα Ἀδραστὸν ἔλθοντα δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τὰ ἑξῆς: Ἀδραστε, περιπεσόντα εἰς συμφορὰν ἀνόσιον, διὰ τὴν ὁποίαν μὴ στοχασθῆς ὅτι σέ ὀνειδίζω, ἐγὼ σ' ἐκαθάρισα, σ' ἐδέχθην, καί σ' ἔχω εἰς τὴν οἰκίαν μου, δίδων σε ὅλα σου τὰ ἔξοδα: τώρα λοιπὸν (χρεωστῆς δὲ νά μ' ἀνταμείψῃς καί σὺ μὲ καλοσύνην, καθότι πρότερον ἐγὼ σ' ἐκαμα καλοσύνην), θέλω ἀπὸ σέ νά γένῃς φύλαξ τοῦ υἱοῦ μου, ὁ ὁποῖος υπαγαίνει εἰς κυνήγιον, μήπως φανῶσι καθ' ὁδὸν κακοποιοὶ τινες κλέπτει, καί τὸν πειράξωσι. Πρὸς τοῦτοις, εἶναι πρέπον νά υπάγῃς καί σὺ εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο διὰ νά ἀπολαμπρυνθῆς μὲ τὰς πράξεις σου: καθότι καί διὰ τὸ γένος σου σέ ἀρμόζει, καί δύναμιν σώματος ἔχεις.

Αποκρίνεται εἰς αὐτὰ ὁ Ἀδραστος: Ἀλλέως, ὦ βασιλεῦ, δὲν ἤθελα υπάγειν εἰς παρόμοιον ἀγῶνα καθότι οὔτε μὲ πρέπει νά ἐμβαίω μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν εὐτυχοῦντων, ἀφοῦ περιέπεσα εἰς τοιαύτην συμφορὰν, οὔτε ἡ θέλησις εἶναι: καί κατὰ πάντα τρόπον ἤθελα πασχίσειν νά τ' ἀποφύγω: τώρα ὅμως, ἐπειδὴ σὺ μὲ παρακινεῖς, καί πρέπει νά σ' εὐχαριστήσω (διότι χρεωστῶ νά σ' ἀνταμείψω μὲ καλοσύνην) εἶμαι ἑτοιμος νά κάμω αὐτὸ, καί ἔλπικε ὅτι ὁ υἱός σου, τοῦ ὁποῖου μὲ διορίζεις φύλακα, θέλει ἐπιστρέψῃν τὸ κατ' ἐμὲ ἀβλαβής.

Αφοῦ τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀδραστος ἀπεκρίθη εἰς τὸν Κροῖσον, ἐκίνησαν μετὰ ταῦτα συντροφευμένοι ἀπὸ ἐκλεκτοῦ νεανίας καὶ σκύλους: φθάσαντες δὲ εἰς τὸν Ὀλυμπον τὸ ὄρος, ἐξήτουν τὸ θηρίον: καί ἀφοῦ τὸ ἤσαν, περικυκλώσαντες τὸ, ἤκόντιζαν ὅλοι εἰς τὴν μέσσην, ὅπου ἦτο τὸ θηρίον. Τότε ὁ ξένος, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐκαθάρισε ὁ Κροῖσος ἀπὸ τὸν φόνον, καί ὠνομάζετο Ἀδραστος, ἀκοντίζων τὸν ἀγριόχοιρον, ἀπ' αὐτὸν μὲν ἀποτυχαίνει, εὐρίσκει δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Κροῖσου. Καί αὐτὸς μὲν, κτυπηθεὶς ἀπὸ αἰχμὴν, ἐξεπλήρωσε τὸν λόγον τοῦ ὀνείρου. Ἐνας δὲ ἔτρεξεν ἀμέσως νά εἰδοποιήσῃ τὸν Κροῖσον διὰ τὸ γεγονός, καί φθάσας εἰς τὰς Σάρδεις

τὸν ἐφάνερωσε τὴν μάχην καί τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ δὲ Κροῖσος, συγχεχυμένος ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, περισσότερον ἐπαραπονεῖτο ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐκαθάρισε ἀπὸ φόνον. Ἀγανακτῶν δὲ πολὺ διὰ τὴν συμφορὰν του, ἐφώναξε τὸν Δία Καθάριον, μαρτυρούμενος ὅσα ἔπαθεν ἀπὸ τὸν ξένον: ἐφώναξε τὸν Ἐφέστιον καί Ἐταιρεῖον, ὀνομάζων τὸν ἴδιον θεόν. Ἐφώναξε δὲ τὸν μὲν Ἐφέστιον, διότι, ἐνῶ ἐδέχθη τὸν ξένον εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν ἤξευρεν ὅτι ἔτρεφε φονεῖα τοῦ υἱοῦ του: τὸν δὲ Ἐταιρεῖον, διότι, ἐνῶ τὸν ἔστειλε μαζῇ ὡς φύλακα, τὸν ἤυρε μεγαλῶτατον ἐχθρόν.

Ἐφάσαν δὲ μετὰ τοῦτο οἱ Λυδοὶ φέροντες τὸν νεκρὸν: κατόπιν δὲ ἠκολούθει ὁ φονεὺς. Σταθεὶς δὲ πρὸ τοῦ νεκροῦ, παρέδιδε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Κροῖσον, καί, προτείνων τὰς χεῖρας, τὸν παρεκάλει νά τὸν σφάζῃ ἐπάνω τοῦ νεκροῦ, ἀναφέρων τὴν προτίραν τῆς συμφορᾶν, καί ὅτι κοντὰ εἰς αὐτὴν ἤφαινε καί ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸν ἐκαθάρισε, καί ἐπομένως ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νά ζῆ. Ὁ δὲ Κροῖσος, ἀκούσας αὐτὰ, μὲ ὅλα τὰ δεινὰ, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκετο, ἔλαβε συμπάθειαν εἰς τὸν Ἀδραστὸν, καί λέγει πρὸς αὐτόν: Ἐλαβ' ἀπὸ σέ, ὦ ξένη, πᾶσαν ἐκδίκησιν: διότι μόνος σου καταδικάζεις τὸν ἑαυτὸν σου εἰς θάνατον. Δὲν μὲ πταίεις σὺ εἰς τοῦτο τὸ κακόν, εἰμὴ καθ' ὅσον ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν ἀκουσίως. Θεὸς τις βέβαια εἶναι αἴτιος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καί πρὸ πολλοῦ μ' ἐφάνερωσε τὸ μέλλον νά γένη. Ὁ Κροῖσος λοιπὸν ἔθαψε, καθὼς ἔπρεπε, τὸν υἱὸν του. Ὁ δὲ Ἀδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου τοῦ Μίδου, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐστάθη φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του, καί φονεὺς ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκαθάρισε, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ὅλοι, καί ἔγινε μοναξία εἰς τὸ μνημα, συναισθανόμενος τὸν ἑαυτὸν του δυστυχεστάτον ἀπ' ὅλους ὅσους ἐγνώριζε, σφάζεται μόνος του ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ νεκροῦ. Ὁ δὲ Κροῖσος διὰ τὴν στερῆσιν τοῦ υἱοῦ του δύο χρόνους εἶχε πένθος μέγα.—ΗΡΟΔΟΤΟΣ, μετὰφρ. Α. ΡΑΔΙΝΟΥ.

Η ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΣΤΗΝ, τουτέστι τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων ἡ ἀγάπη, εἶναι θυγάτηρ μὲν τῆς φιλαργυρίας, μήτηρ δὲ τῆς ἀσωτείας.

ΠΑΝΤΑ βλέπε τὸν ἄνθρωπον, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖς: ἀλλὰ ποτὲ μὴ βλέπῃς ἐκεῖνον, περὶ τοῦ ὁποῖου ὀμιλεῖς.

ΚΑΘΩΣ νῦξ δὲν γίνεται πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ, παρόμοια δεσποτισμὸς δὲν στερεοῦται, πρὶν ἡ ἐλευθεροτυπία καταστραφῇ.

ΟΤΑΝ μυριάδες σ' ἐπικροτῶσιν, ἐρώτα σεαυτὸν, τί κακὸν ἔπραξα: ὅταν δὲ σέ μέμφωνται, τί καλόν!

Η ΠΥΡΙΤΙΣ κατασκευάζεται ἀπὸ 75 μέρη νίτρου, 10 θείου, καί 15 ἀνθρακος.

ΣΑΜΨΩΝ.

Ο ΣΑΜΨΩΝ ἦτον υἱὸς Μανωῆ, τοῦ ἐκ τῆς φυλῆς Δάν. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ πολὺν χρόνον ἦτο στεῖρα: τέλος δὲ, ἄγγελος Κυρίου, φανείς, εἰδοποίησεν αὐτήν, ὅτι ἐμελλε νά γεννήσῃ υἱόν, ὅστις ἤθελεν ἀρχίσειν νά ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυραννούντων Φυλισταίων. Τὴν διέταξε νά μὴ πῖν οἶνον ἢ σίκερα κατὰ τὸ διάστημα τῆς κυοφορίας, μήτε νά φάγῃ ἀκάθαρτόν τι: ἀλλ' ἐκ τῆς γαστρὸς ν' ἀφιέρωσῃ τὸ τέκνον εἰς τὸν Θεόν, ποτὲ σίδηρος νά μὴ ἀναβῆ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καί καθ' ὅλα νά τὸ ἀναθρέψῃ ὡς Ναζηραῖον. Ἡ γυνὴ παρ' ἐξουσίαν ἐκοινοποίησε τὴν ὄψασιν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, λέγουσα, Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἦλθε πρὸς με, καί ἡ ὄρασις αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ: ἐπιφανὴς σφόδρα: καί ἠρώτων αὐτὸν πᾶθεν ἐστὶ, καί τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἀπήγγειλέ μοι. Ἀκούσας ὁ Μανωῆ τοῦτο, παρεκάλει τὸν Κύριον νά μεταφανῆ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καί νά φωτίσῃ αὐτοὺς ἐτι μᾶλλον περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ τέκνου. Ἐφάνη λοιπὸν ἐκ νέου εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις, ταχύνασα, εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα τῆς: οὗτος δὲ, μετ' αὐτῆς ἐπιστρέψας, ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ ἴδιου τοῦ ἀγγέλου στόμα τὰς προτίρας παραγγελίας: ἔπειτα παρεκάλει αὐτὸν νά προσμείνῃ, ὥστε νά τοῦ ἀτοιμάσωσιν ἔριφον αἰγῶν: ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἤθελε μεθέξειν τῆς τραπέζης αὐτῶν, καί ἂν ἦτον ἔτοιμη: διώρισε δὲ νά προσφέρωσιν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν Κύριον. Καί ἔλαβε Μανωῆ τὸν ἄνδρα τῆς θουμαστά ποιῶντι. Καί Μανωῆ καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐθεώρουν: καί ἐγένετο ἐν τῷ ἀναβῆναι τὴν φλόγα ἐπάνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου εἰς τὸν οὐρανὸν, καί ἀνέβη ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐν τῇ φλογί: καί Μανωῆ καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐθεώρουν, καί ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀφοῦ ἐγνώρισαν ὅτι ὁ φανείς ἦτον ἄγγελος Κυρίου, ὁ μὲν Μανωῆ ἐστυμπεράνευσε ὅτι ἐξάπαντος ἐμελλαν ν' ἀποθάνωσι διὰ τὴν ὄρασιν ταύτην: ἡ δὲ γυνὴ του, ὀρθότερον κρίνασα, παρετήρησεν ὅτι, ἂν ὁ Κύριος ἐμελέτα νά θανατώσῃ αὐτοὺς, δὲν ἤθελε προσδεχθῆν ὀλοκαύτωμα ἐκ τῆς χειρὸς τῶν, οὔτε εἰδοποιήσειν αὐτοὺς περὶ τοῦ τέκνου των.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγεννήθη ὁ Σαμψών: εὐλόγησε δὲ αὐτὸν ὁ Κύριος, τὸ μὲν πνεῦμά του μὲ ἀσυνήθη γενναϊότητα, τὸ δὲ σῶμά του μὲ ὑπερφυσικὴν δύναμιν προικίσας, καί οὕτω προετοιμάσας αὐτὸν διὰ σημαντικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀφοῦ νηξήθη, ἔτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν νά καταβῆ εἰς Θαμναθᾶ, ὅπου ἴδε θυγατέρα τῶν ἀλλοφύλων, ἥτις ἤρσεν εἰς αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νά τὴν νυμφευθῇ: τὸ ἀνέφερε δὲ εἰς τοὺς γονεῖς του: εἰς ἀπόκρισιν τὸν εἶπαν ἐκεῖνοι, Μὴ οὐκ ἐστὶν ἀπὸ τῶν θυγατρῶν τῶν ἀδελφῶν σου καί ἐν παντί τῷ λαῷ μου γυνὴ, ὅτι σὺ πορεύῃ λαβεῖν γυναῖκα ἀπὸ τῶν θυγατρῶν τῶν ἀλλοφύλων τῶν ἀπειρημῆτων; Ἄλλ' ὁ υἱός ἐπίμενε, καθότι ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς τοῦ

διήγειρε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, σκοπεύων δι' αὐτοῦ νά τιμωρήσῃ τοὺς καταδυνάστες τοῦ Ἰσραὴλ: τέλος δὲ, ὁ πατήρ καί ἡ μήτηρ ἔστερξαν νά υπάγωσι μετ' αὐτοῦ εἰς Θαμναθᾶ, πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ποθουμένου. Καθ' ὁδὸν ἐξέκλινεν ὁ Σαμψών εἰς ἀμπελώνα, καί ἰδοὺ σκύμνος λέοντος ὠρυόμενος εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Μολον- ὅτι δὲ οὔτε ἀπλὴν βακτηρίαν ἐκράτει, ἐπίασεν ὅμως τὸν μανιώδη λέοντα, καί κατεσπάραξεν αὐτὸν ὡς νά ἦτον ἔριφος. Ἐτάχυνεν ἔπειτα ἐξοπῖσω τῶν γονέων του, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐφάνερωσε τὸ γεγονός. Μετ' ὀλίγον καιροῦ διάστημα, ἐνῶ ὑπήγειαν πάλιν εἰς Θαμναθᾶ νά εορτάσωσι τοὺς γάμους, ἐξέκλινεν ὁ Σαμψών νά ἴδῃ τὸ πτώμα τοῦ λέοντος: ἐθαύμασε δὲ παραπολὺ, εὐρῶν μελισσιον ἐντὸς αὐτοῦ. Μῆρος τοῦ μέλιτος ἔφαγεν ὁ ἴδιος, καί μέρος ἔφερεν εἰς τοὺς γονεῖς του: ἀλλ' εἰσέτι ἐφύλαττε κρυφὸν τὸν κατὰ τοῦ λέοντος ἀγῶνα.

Ὅτε ὁ γάμος ἐορτάσθη εἰς Θαμναθᾶ, τριάκοντα νέοι ἐντόπιοι συνευφραίνοντο μετὰ τοῦ Σαμψών. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς διασκέδασιν ἐπρότειναν εἰς ἀλλήλους αἰνιγμάτα, τοὺς ἐπρόβαλε καί ὁ Σαμψών ἐν, μὲ συμφωνίαν, ἐάν μὲν ἔλυαν αὐτὸ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐπτὰ ἡμερῶν τοῦ πότου, νά τοὺς δώσῃ τριάκοντα σινδόνας καί τριάκοντα στολὰς ἱματίων: εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι νά δώσωσιν εἰς αὐτὸν τόσα. Ἀφοῦ συγκατένευσαν, τοὺς εἶπε τὸ αἰνιγμὰ του, τὸ ὁποῖον ἦτον, Ἐκ τοῦ ἐσθοντος ἐξῆλθε βρωσις, καί ἐξ ἰσχυροῦ ἐξῆλθε γλυκύ. Διὰ τρεῖς ἡμέρας ματαίως ἐπροσπάθουν νά μαντεύσωσι τὸ νόημα: ἔπειτα δ' ἐπρόσδραμαν εἰς τὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποίαν ἐφοβήρισαν νά καύσωσι πανοικί, ἐάν δὲν ἤθελεν ἐκβάλλειν τὸ κρυφὸν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, καί τὸ κοινοποιήσειν εἰς αὐτοὺς. Μὲ τὰς ἀδιακόπους παρακαλίσεις καί τὰ ἐνοχλητικὰ τῆς κλαύματα ἐβίασε τὸν Σαμψών νά ἐξηγήσῃ τὸ πρόβλημα: καί πάραυτα εἰδοποίησε τοὺς συντοπίτας τῆς. Τὴν ἐβδόμην λοιπὸν ἡμέραν, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἠρώτησαν τὸν Σαμψών, Τί γλυκύτερον μέλιτος, καί τί ἰσχυρότερον λέοντος; Ὁ Σαμψών ἀπεκρίθη, Εἰ μὴ κατεδαμάσατέ μου τὴν δάμαλιν, οὐκ ἂν εὑρετε τὸ πρόβλημά μου. Κινηθεὶς δὲ ἀπὸ Πνεῦμα Κυρίου, κατέβη εἰς Ἀσκάλωνα, καί, φονεύσας ἐκεῖ τριάκοντα Φυλισταίους, ἔδωκε τὰ φορέματά των εἰς τοὺς τριάκοντα ἐταίρους, τοὺς τὸ αἰνιγμὰ ἐξηγήσαντας. Μὲ τὴν γυναῖκα του δυσηρεστήθη διὰ τὸ ἀπιστον αὐτῆς κίνημα: παραιτήσας δὲ αὐτήν, υπῆγεν εἰς τῶν γονέων του. Ὁ πατήρ τῆς νύμφης, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, νομίσας ὅτι ὁ Σαμψών εἶχε παραιτήσειν αὐτήν διὰ πάντα, τὴν ὑπᾶν ὄρευσεν μ' ἓνα τῶν τριάκοντα ἐταίρων τῶν παρ' ἐρευθέντων εἰς τοὺς γάμους. Ἄλλ' ὁ Σαμψών ὑπέστρεψεν, ἀφοῦ τοῦ παρῆλθεν ἡ ὄργη, μετὰ ἔριφου εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε δοθῆν εἰς ἄλλον, ὁ πατήρ δὲν ἀπῆκεν αὐτὸν νά εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλιτῶνά τῆς, ἀλλὰ τὸν παρεκάλει νά νυμφευθῇ τὴν νεωτέραν ἀδελφὴν τῆς, ἢ ἴποα καί ἦτον ὡραιότερα. Ὁ Σαμψών, ἀπορασιασμένος νά λάβῃ ἐκδίκησιν, ἐπίασε τριακοσίας ἀλώπεκας,

καὶ ἔδωκεν αὐτὰς οὐρανὸν πρὸς οὐρανὸν, μὲ δαυλὸν ἀναμέσον τῶν δύο οὐρῶν· ἔπειτα δὲ τὰς ἐξαπίσταιλεν εἰς τοὺς ἀγρούς τῶν Φυλισταίων, εἰς τὰ σιτάρια, τοὺς ἀμπελωνᾶς, καὶ τὰς ἐλαίας των, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἐκάησαν. Γνωρίζοντες δὲ οἱ Φυλισταῖοι ὅτι αἰτία τῆς διαγωγῆς ταύτης ἦτον ἢ παρὰ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Ἰβρῆ, ἔκαυσαν τὴν ἀπίστον αὐτοῦ σύζυγον καὶ τὸν πατέρα της. Τοὺς ἐβεβαίωσε δὲ ὁ Σαμφὼν ὅτι ἐμελλεν εἶτι μᾶλλον νὰ ἐκδικηθῆ, πρὶν πάσῃ. Ἀφοῦ ἐθανάτωσε πλῆθος αὐτῶν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ σπήλαιον τῆς πέτρας Ἰτάμ, περὶ τὰ ὀκτὼ μίλια νοτιοδυτικῶς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Μαθόντες οἱ Φυλισταῖοι τὸ καταγύγιον αὐτοῦ, εἰσέβαλαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀπήτησαν νὰ τοὺς παραδοθῆ Σαμφὼν ὁ ἐξολοθρευτὴς των. Τρισχίλιοι Ἰουδαῖοι ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, καὶ τὸν εἶπαν ὅτι ἦλθαν νὰ δέσωσι καὶ νὰ παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φυλισταίων. Ἀφοῦ ὠρκώθησαν ὅτι δὲν ἤθελαν τὸν φονεῦσιν οἱ ἴδιοι, τοὺς ἀφῆκε καὶ τὸν δέσωσιν. Ὑπερχάρησαν δὲ οἱ Φυλισταῖοι, ὅτε τὸν ἔλαβαν δεμένον· ἀλλ' αἰφνιδίως ἔσπασε τὰ σχοινία, καὶ λαβῶν σιαγόνα τινὰ ὄνου, ἐφόρευσε μὲ αὐτὴν 1000 Φυλισταίους.

Μετὰ καιρὸν, ὁ Σαμφὼν λαβῶν σχέσεις ἀμαρτωλοῦς μὲ τινὰ πόρνην εἰς Γάζαν, κατέλυσε εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Μαθόντες τοῦτο οἱ Φυλισταῖοι, ἔστησαν φύλακας εἰς τὴν πύλην, διὰ νὰ τὸν φονεύσωσιν ἐξερχόμενον τὸ πρωί. Εἰδοποιηθεὶς ἐκεῖνος τοὺς σκοπούς των, ἐσηκώθη περὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς σταθμούς καὶ τὰς θύρας τῆς πύλης εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀντικρῦ τῆς Χεβρών λόφου. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ ἠγάπησεν ἄλλην γυναῖκα ἐκ τοῦ χειμάρρου Σωρήχ, καλουμένην Δαλιθὰ· ἀλλ' ἐὰν εἶχεν αὐτὴν ὡς σύζυγον, ἢ μόνον ὡς πόρνην, μένει ἄδηλον. Οἱ πέντε ἄρχοντες τῶν Φυλισταίων ὑπεσχέθησαν εἰς αὐτὴν μεγάλη πλοῦτη, ἐὰν ἤθελεν ἐμπορέσειν νὰ εὕρῃ εἰς τί συνίστατο ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἰσχὺς. Ἐκεῖνη ἐπραττε πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα· ὁ Σαμφὼν ὁμοῦ, ὑποπευόμενος προδοσίαν, τὴν ἠπάτησε τρεῖς φορές. Τέλος δὲ, μὲ τὰς πολλὰς κολακείας καὶ παρενοχλήσεις ἔκαμεν αὐτὸν ἀνοήτως νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν, λέγων ὅτι, Ναζηραῖος ὢν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ ξυρισθῆ ποτέ· ὅθεν, ἂν ἐξυρίετο, ἤθελεν ἀπομείνειν ἀσθενής, ὡς ἄλλοι ἄνθρωποι. Τὸν ἀπεκρίμασε τότε ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, καὶ ἀπέκοψε τοὺς ἐπὶ τὰ βροστῆρας τῆς κεφαλῆς του. Ὅτε δὲ τὸν ἐξύπνισε, φωνάξασα, ὡς ἀρχήτερα, Ἀλλόφυλοι ἐπὶ σέ, Σαμφὼν! ἐστοχάσθη νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ν' ἀποτιναχθῆ, καὶ νὰ κάμῃ τὰ συνήθη· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, καθότι ὁ Κύ-

ριος εἶχε μακρυνθῆν ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ Φυλισταῖοι, οἵτινες ἐπερίμεναν εἰς τὸν οἶκον, ἤρμησαν κατ' αὐτοῦ, τὸν συνέλαβαν, καὶ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμούς· ἔπειτα δὲ τὸν ὑπῆγαν εἰς Γάζαν, τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἔκαμαν ν' ἀλέθῃ εἰς τὸν μύλον, ὡς ἐξουθενημένον ἀνδράποδον.

Ἀφοῦ δ' ἐκάθισεν ἐδῶ περὶ τὸν ἕνα χρόνον, καὶ ἐπανῆλθεν ἡ δύναμις του μὲ τὰς αὐξηθείσας τρίχας του, ἔτυχε νὰ φυλάττωσιν ἑορτὴν εὐχαριστήριον οἱ Φυλισταῖοι, διὰ τὴν εἰς χεῖρας αὐτῶν παράδοσιν τοῦ Σαμφὼν ἔφεραν δὲ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν πανήγυριν, διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξωσιν. Ὁ ναὸς ἦτον εὐρύχωρος, ἀλλὰ πλήρης ἀνθρώπων, καὶ πολλοὶ ἔδωρον ἐκ τοῦ δώματος. Εἶπε δὲ ὁ Σαμφὼν εἰς τὸν παῖδα, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τοὺς στύλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ οἶκος ἐπεστηρίζετο. Ἀφοῦ τοὺς ἐνηγκαλίσθη, θεόθεν ἐμπνευσμένος ὢν νὰ καταθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους του καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ σύντομον προσευχὴν κατεκρήνησε τοὺς στύλους καὶ τὸν ἐπ' αὐτῶν ναὸν, θανατώσας οὕτω πλείους παρ' ὅσους ἐθανάτωσεν ἐπὶ ζωῆς του.

Τοιουτοτρόπως ἔπεσεν ὁ Σαμφὼν, κρίνας μὲν τὸν Ἰσραὴλ εἰκοσι ἔτη, ζήσας δὲ τριάκοντα ὀκτώ. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ καταβάντες, ἔλαβαν τὸ λείψανον, καὶ ἔθαψαν αὐτὸ εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του. Κριτ. ιγ'—ις'.

Ο ΑΒΒΑΣ ΔΕΛΕΠΑΙΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΚΩΦΑΛΛΟΙ.

ΟΤΙ γνώσεις ἐμποροῦν νὰ μεταδίδωνται εἰς τὰ πνεύματα τῶν κωφαλάων ἤρχισε νὰ βεβαιούται τὴν δεκάτην ἔκτην ἑκατονταετηρίδα. Ὁ ἀπὸ Γρονίγγης Ῥοδόλφος Ἀγρικὸλας ἀνέφερεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γνωρίσειν ἄνθρωπον κωρὸν ἐκ γεγενης, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀλαλον, ὅστις ἐνόει τὰ γεγραμμένα, καὶ ἠδύνατο νὰ καταγράψῃ τοὺς διαλογισμούς του, ὡς καὶ ἂν εἶχε τὸ τῆς ὁμιλίας χάρισμα. Ἄλλ' αἱ θεωρητικαὶ ἀρχαί, εἰς τὰς ὁποίας ἡ τέχνη ἐπιστηρίζεται, ἀνεκαλύφθησαν καὶ διεδόθησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱερωνύμου Καρδάν, ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς πατρίδος αὐτοῦ Πανίας. Ἐγεννήθη τὸ 1501, καὶ ἀπέθανε τὸ 1576. Ὁ Καρδάν ἐκφράζεται οὕτω πως.—'Τὸ γράφειν συνέχεται μὲ τὸ λέγειν, καὶ τὸ λέγειν μὲ τὸ διαλογίζεσθαι· ἀλλ' ἐγγραφῶν χαρακτηριστῶν καὶ ἰδέαι ἐμποροῦν νὰ συνέχωνται χωρὶς τὴν μεσολάβησιν ὁποιασδήποτε φωνῆς, ὡς εἰς τὰ ἱερογλυφικά.'

Ὁ Πέτρος de Ponce, μοναχὸς Βενεδίκτητος τῆς Ἰσπανίας, ἀποθανὼν τὸ 1584, λέγεται ὅτι ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος, ἢ τουλάχιστον ὁ ἐπισημότερος, τῶν ὅσοι καταρχὰς μετήλθον τὴν τέχνην τοῦ διδάσκειν τοὺς κωφαλάους. Τεσσαράκοντα περίπου ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ponce, ὁ Ἰωάννης Παῦλος Βονέτιος, ἄλλος Ἰσπανὸς, ἐξέδωκε βιβλίον περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης, τὸ ὁποῖον μετέπειτα ἐχρησίμωσεν εἰς τὸν Δελεπαῖον. Ἐπὶ Βονετίου προώθειεν ὅπως ἡ τέχνη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Πολλοὶ στοιχειώδεις ἀνακαλύψεις πιθανὸν ὅτι ἐγιναν· καὶ διάφοροι αὐτῶν ἐπήγασαν ἢ προεβιβάσθησαν ἀπὸ φιλολόγους, μάλιστα δὲ τοὺς καταγινομένους εἰς ἐφευρέσιν παγκοσμίου γλώσσης. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ πρῶτον περὶ τοῦ προκειμένου σύγγραμμα ἐκαλεῖτο Φιλόκωπος, καὶ περιεῖχε πολλὰς ὑγιεῖς καὶ πρακτικὰς γνώμας.

Ἀλλὰ τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μετὰ τῶν φιλοκώφων καὶ κωφοδιδασκάλων κατέχει ἀναντιρρήτως ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος. Πρὶν αὐτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ, οἱ διδάσκοντες τοὺς ἀπὸ τὴν συμφορὰν ταύτην πάσχοντας ἀπέβλεπαν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄφελος μᾶλλον παρ' εἰς μετρίασιν τοῦ φυσικοῦ θειοῦ. Ἀπαντες σχεδὸν ἐφύλατταν μυστικὴν τὴν τέχνην· ἀλλ' ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος ἐπεχείρησεν τὸ ἔργον τοῦτο μὲ ἀφιλοκερδῆ ἀγαθότητα, ἄδολον εὐκρίνειαν, καὶ ὑπομονητικὴν προσκαρτέρησιν, αἵτινες ἀνύψωσαν τὴν τέχνην εἰς ἐπάγγελμα τίμιον καθ' ἑαυτὸ, ἀρμόδιον νὰ διεγείρῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν συμπάθειαν, καὶ νὰ ἐκτείνῃ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύ-

ναμιν τοῦ λυτρῶναι ἀπὸ ληθαργίαν νοεράν τοὺς ἀπεστερημένους τὰ συνήθη μέσα τῆς μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτῶν συγκοινωνίας.

Ὁ Κάρολος Μιχαὴλ Δελεπαῖος (de l'Épée) ἐγεννήθη εἰς Οὐερσαλλίαν τὸ 1712. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, τὸ ἐπάγγελμα ἀρχιτέκτων τοῦ βασιλέως, ἦτον ἀξίος καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ ἀνέθρεψε τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, ὡς θέλει καὶ ὀφείλει πᾶς ἐνάρετος· ὅθεν ὁ υἱὸς Δελεπαῖος ἔλαβε τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν. Τὴν ἐκ πονηρῶν ἔξεω προερχομένην οἰκιακὴν ἀθλιότητα δὲν ἴδαν ποτὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του—οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν ἐδίδαξαν τὴν θεωρίαν καὶ τὸν ἐδειξαν τὴν πράξιν τῆς θεοφοβίας καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Θεῖος ὢν, ἐσπούδασε διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ δισταγμοὶ συνειδήσεως ἐμπόδιζαν αὐτὸν νὰ χειροτονηθῆ, καθότι, ὢν Ἰανсениστής, καὶ μὴ θέλων νὰ υπογράψῃ ἄρθρα τινὰ πίστεως κατὰ τὴν καθεστῶσαν πράξιν τῆς ἐπαρχίας τῶν Παρισίων, δὲν ἠδύνατο νὰ προβιβασθῆ εἰς τὸ ἀξίωμα διακόνου. Ἐστρεψε λοιπὸν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ νομικά· ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἤρμοζεν εἰς τὴν κλίσιν καὶ τὸ πνεῦμά του. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ γίνῃ ὑπηρετὴς τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, καὶ τέλος ἐπέτυχεν. Ἀνεψιὸς τις τοῦ περιβοήτου Βοσσουέτ, ὅστις, καθὼς ὁ Θεὸς του, ἦτον εὐσεβὴς καὶ ἐλευθερόφρων, ὢν τότε ἐπίσκοπος Τρηκῶν (Troyes), ἐχειροτόνησε τὸν Δελεπαῖον, καὶ τὸν ἔδωκε θεῖσιν εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν του.

Τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαῖου τὴν προσοχὴν διεύθυνεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κωφαλάων τυχερὰ τις περίστασις. Ὑποθέσεις ἐκάλεσαν αὐτὸν μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς οἶκόν τινα, ὅπου εὗρηκε δύο μόνον νεάνιδας, ἐπιμελῶς εἰς τὸ ράπτειν καταγινομένας. Τὰς ὠμίλησε κατ' ἐπανάληψιν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν. Φθάσασα τέλος ἡ μήτηρ, ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς των—αἱ δύο ἀδελφαὶ ἦσαν κωφαλαὶ! Φιλάνθρωπος τις ἐκκλησιαστικὸς εἶχε πασχίσειν νὰ τὰς ἐκπαιδεύσῃ διὰ μ' οὐ εἰκῶνων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡμελήθησαν. Πιστεύων, λέγει ὁ Δελεπαῖος, ὅτι αἱ δύο αὐταὶ κόραι ἤθελαν ζῆσαι καὶ ἀποθάνειν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θρησκείας, ἂν δὲν ἐπεχείρουν κατὰ τινὰ τρόπον νὰ διδάξω αὐτὰς, ἔλαβα συμπάθειαν, καὶ εἶπα εἰς τὴν μητέρα των νὰ τὰς στέλλῃ καθημέριαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, υποσχεθεὶς νὰ κάμω ὑπὲρ αὐτῶν τὸ κατὰ δύναμιν.

Ἐνθυμῆτο ὁ κύριος Δελεπαῖος ὅτι δεκαεταετῆς ὢν ἤκαυσεν ἀπὸ τὸν παιδαγωγὸν αὐτοῦ τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλειοστῆρα φυσικὴ συνέχεια μετὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἤχων, διὰ τῶν ὁποίων φανερόνται εἰς τὸ ὄπτιον, παρὰ μετὰ τῶν αὐτῶν τοῦτων ἰδεῶν καὶ τῶν ἐγγράφων χαρακτήρων, διὰ τῶν ὁποίων φανερόνται εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Οὕτω, λάβε ὁποιαδήποτε λέξιν, ὡς ὁ ὄψωρ, ἢ πῦρ—ἢ Ἕλληνα, ὁ ἀκούων τὰς λέξεις ταύτας προφερομένας, ἢ βλέπων αὐτὰς γεγραμμένας ἢ τυπωμένας, συνδέει ἀμέσως τὰς λέξεις μετὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλ' εἰς ξένον ἀγνοοῦντα τὴν

γλωσσάν μας δὲν μεταδίδουν νόημα ὁποιοδήποτε. Ἐὰν λοιπὸν ἰδέαι μεταδίδονται εἰς τὸ πνεῦμα χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τῆς ὁράσεως ἢ τῆς φωνῆς, ἔπεται ὅτι οἱ τυφλοὶ ἐμποροῦν νὰ διδαχθῶσι τὴν ἀνάγνωσιν διὰ τῶν δακτύλων, οἱ δὲ κωφάλαοι τὸ μὲν ὀμιλεῖν διὰ τῶν χειρῶν, τὸ δὲ ἀκοῦειν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπὶ τῆς βίας τῆς ταύτης ἤρχισεν ὁ Δελεπαῖος, καὶ ἀφιέρωθη εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον τοῦ διδάσκειν τοὺς κωφάλαους. Οἱ μὲν ἐκάλουν αὐτὸν ἀνόητον διὰ τὴν τόσῃ φιλανθρωπίαν καὶ προσπάθειαν, καὶ περιέπαιζαν τοὺς ἀγῶνάς του· οἱ δὲ τὸν συνελποῦντο, φρονοῦντες ὅτι ἐξεμῶρανεν ὁ φιλάνθρωπος ἐνθουσιαστής, ματαίως προσπαθῶν, ὡς ἐφαντάζοντο, νὰ προσέλθῃ εἰς πνεύματα πεφυλακισμένα. Ἄλλ' οὔτε χλευασμοί, οὔτε οἰκτιρμοί, ἔστηναν τοὺς κόπους τοῦ ἀγαθοῦ Ἀββᾶ. Τέλος, ἤρχισε ν' ἀλλάξῃ ἡ δημόσιος γνώμη· κληρικός τις εἶπε πρὸς αὐτὸν μίαν τῶν ἡμερῶν, Ἄρχητέρα σ' ἐλυπούμην, τώρα πλεον δὲν σὲ λυποῦμαι· σὺ ἐπαναφέρεις εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν θρησκείαν ὄντα, τὰ ὁποῖα πρότερον ἦσαν ἀμφοτέρων ἀπεξενωμένα.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν, λέγει ὁ Δελεπαῖος, ἔξενος τις ἦλθεν εἰς τὴν δημόσιον μας παράδοσιν, καὶ προσφέρων εἰς ἐμὲ Ἰσπανικὸν τι βιβλίον, εἶπεν ὅτι ἤθελα κάμειν μεγάλην χάριν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ἂν τὸ ἠγόραζα. Ἐγὼ ἀπεκρίθην, ὅτι, ἐπειδὴ δὲν κατελάμβανα τὴν Ἰσπανικὴν γλῶσσαν, ἤθελε μὲ εἰσθαι πάντῃ ἀχρηστον· ἀλλ' ἀνοίξας αὐτὸ κατὰ τύχην, ἰδοὺ ἐνώπιόν μου τὸ διὰ χειρὸς Ἰσπανικὸν ἀλφάβητον, εὐμορφα χαλκογραφημένον. Δὲν μ' ἐχρειάζετο ἄλλη παρακίνησις· ἐπλήρωσα τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐκράτησα τὸ βιβλίον. Ἐγίνα ἔπειτα ἀνυπόμονος νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα· πόσον δ' ἐξεπλάγην εὐρῶν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, "Arte para enseñar á hablar los Mudos." Ὀλίγον ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύσω ὅτι τοῦτο ἐσήμαινεν, "Ἡ τέχνη τοῦ διδάσκειν τοὺς βωβούς νὰ ὀμιλῶσι" καὶ πάραυτα ἀπεφάσισα νὰ μάθω τὴν Ἰσπανικὴν γλῶσσαν πρὸς ὄφελος τῶν μαθητῶν μου. Ἡ βίβλος αὕτη ἦτον ἡ προειρημένη τοῦ Βονετίου.

Μετ' ὀλίγον ἐστράφη τοῦ Δελεπαίου ἡ προσοχὴ εἰς ἄλλο βιβλίον, γεγραμμένον Λατινιστὶ ὑπὸ τινος Ἑλβετοῦ ἱατροῦ, ὅστις, τὸ 1690, ἐπεχείρησε τὴν διδασκαλίαν κόρης τινός, κωφάλαου ἐκ γενετῆς. Τὰ δύο ταῦτα πονήματα ἐνίσχυσαν αὐτὸν νὰ σχηματίσῃ ἴδιον αὐτοῦ σύστημα, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἐλλιπὲς ὡς πρὸς τὰς ἔκτοτε γενομένας βελτιώσεις, ἐπέτυχεν ὅμως ἰκανώτατα.

Ἄλλ' ὁ Δελεπαῖος δὲν ἀφίρνε τὸν καιρὸν μόνον καὶ τὸν κόπον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κωφάλαων. Τὸ εἰσοδήματό του ἦτο περίπου 400 λίτραι στήληναι, ὑπὲρ τὰς 40,000 γρόσια κατ' ἔτος. Ἐκ τούτου, ἐξώδευεν 100 μόνον λίτρας πρὸς ἴδιαν αὐτοῦ χρῆσιν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξέωρει ὡς κληρονομίαν τῶν θειῶν αὐτοῦ τέκνων, τῶν ἐνδεῶν κωφάλαων, εἰς ὄφελος τῶν ὁποίων πιστῶς αὐτὸ μετεχειρίζετο. Ὅι πλούσιοι, ἔλεγεν, ἔρχονται εἰς τὸν οἶκόν μου μόνον κατὰ χάριν· δὲν

ἀφιερώνομαι εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς τοὺς πένητας· ἂν δὲν ἦσαν οὗτοι, ποτὲ δὲν ἤθελα ἐπιχειρησθῆν τῶν κωφάλαων τὴν ἐκπαίδευσιν. Παντὸς εἶδους ὑστερησεις ὑπέφερον αὐτοὺς, εἰς τοὺς μαθητὰς χαρίζομενος. Διὰ νὰ ἀναπληροῖ τὰς χρείας ἐκείνων, περιώριζε τὰς ἰδικὰς του. Τὸν ὀριμὸν χειμῶνα τοῦ 1788, πάσχωον ἤδη ἀπὸ πρεσβυτικῆν ἀσθενείαν, δὲν μετεχειρίζετο ξύλα, διὰ νὰ μὴ ἀναβᾶσιν ὑπὲρ τὸ διωρισμένον τὰ ἐξοδά του. Ὅλα τὰ περὶ τούτου λόγια τῶν φίλων αὐτοῦ ἦσαν μάταια. Ὁ οἰκοκύβητὴς παρατηρήσας τὸν αἰσθηρὸν περιορισμὸν τῆς δαπάνης, καὶ ἀποδίδων αὐτὸν ἀναμφιβόλως εἰς τὸ ἀληθὲς αἶτιον, ὠδήγησεν εἰς τὸ οἰκῆμα τοῦ Ἀββᾶ τοὺς τεσσαράκοντα μαθητὰς, οἵτινες θερμῶς παρεκάλεσαν νὰ λυπηθῇ ἑαυτὸν χάριν ἐκείνων. Μὲ δυσκολίαν ὑπέκλινεν εἰς τὰς δεήσεις των, ἀλλὰ μετέπειτα ἐπέπληττεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ὑποχώρησιν ταύτην. Δώδεκα λίτρας στηρήλιας δαπανήσας ὑπὲρ τὸ σύνθηδες, ἐξεφώνει ἔπειτα, εἰς τὸ μέσον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἄθλια τέκνα μου, ἀπὸ ἑκατὸν στεφάνους σὰς ἠδίκησα!

Εἰς τὰ γηρατεῖα, καὶ ὅτε τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ τάποτε-λέσματα ἦσαν πολὺ προφανέστερα παρὰ νὰ σκώπτωνται, ἔλαβεν ὁ Ἀββᾶς καὶ ἔπαινον καὶ κολακείαν. Ὁ πρέσβυς τῆς τῶν Ῥωσσιῶν Αἰκατερίνης ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν δῶρα πολύτιμα. Ἐγὼ εἶπεν ὁ Ἀββᾶς, ἔγω οὐδέποτε λαμβάνω χρυσίον· εἶπε εἰς τὴν αὐτῆς Μεγαλειότητος ὅτι, ἂν ἔκρινε τοὺς ἀγῶνάς μου ἀξιότιμους, τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ, παρὰ νὰ στείλῃ κωφάλαλόν τινα ἢ σχολάρχην, νὰ παραδοθῇ τὴν διδασκικὴν ταύτην τέχνην. Ὅποτε ὁ τῆς Ἀουστρίας αυτοκράτωρ Ἰωσήφ ἐπεσκέψθη τὸ κατάστημα τοῦ Δελεπαίου, ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος ὅτι τόσο ἀξιὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε λάβειν τοῦλάχιστον κἀνὲν μοναστήριον, τοῦ ὁποῖου τὰ εἰσοδήματα ν' ἀφιερῶντο εἰς τὰς χρείας τῶν κωφάλαων. Ἐπρότεινε δὲ νὰ ζητήσῃ αὐτὸς ἐν ἀντὶ ἐκείνου, ἢ καὶ νὰ τὸν δώσῃ κἀνὲν εἰς τὰ ἰδιά του κράτη. Ἐγῆρασα πλεον, εἶπεν ὁ Ἀββᾶς· ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμῇ τὸ καλὸν τῶν κωφάλαων, ἢ εὐεργεσία χρεωστῆ νὰ πῆσῃ ὄχι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, κλινοῦσης ἤδη πρὸς τὸν τάφον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου ἦτο μὲν ἀτελής, ἀλλ' ἠκολούθει τὰς μεθόδους αὐτοῦ μὲ πόσον καὶ εὐλιχρίνειαν, καὶ μόνον εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ νοητικὸν ὄφελος τῶν κωφάλαων ἀποβλέπων. Ὁ ἐν Λειψία Heinecke, καὶ ὁ ἐν Παρισίοις Péreire πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀντίζηλοί του· δὲν ἐδέχθησαν ὅμως τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμε πρόσκλησιν νὰ συζητήσωσι τὰ πλεονεκτήματα τῶν διαφόρων συστημάτων. Ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς Ἀββᾶς μὲ τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν εὐλιχρίνειαν ἐξίτηε τὴν περὶ τῶν μεθόδων αὐτοῦ ἐξέτασιν καὶ κρίσιν τῶν πεπειδευμένων, οἱ ἀντίζηλοί του περιεκάλυπταν τὰς πράξεις αὐτῶν μὲ μυστηριώδη πέπλον. Ὁ Ἀββᾶς ἀφίρνωσε τὸν βίον καὶ ὄλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἐκτὸς τῶν ὀλί-

Η ΚΙΝΝΑΜΩΜΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟ-ΙΟΝΤΑ ΤΗΣ.

Το δένδρον Κινναμωμία γεννᾶται εἰς τὰς νήσους Ταπροβάνην, Σουμάτραν, Βόρνεον, τὸ Ἀρχιπέλαγος Σουλοῦ, τὰς Νικοβωρικές καὶ Φιλιππινὰς Νήσους, τὴν Κοκὴν Κίαν, τὸ Μαλαβαρικὸν παράλιον τῆς Ἰνδοστᾶν, κτλ. ἐκαλλιεργήθη δὲ καὶ εἰς τὰς Βραζιλίας, τὴν Γουϊάναν, τὰς νήσους Βουρβονίαν καὶ Μαυρίτιον, τὰς Δυτικῶν-Ἰνδικῶν νήσους, τὴν Αἴγυπτον, κτλ.

Τὸ δένδρον αὐξάνει εἰς εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα πόδων ὕψος, ὁ δὲ κορμὸς εἰς διάμετρον δώδεκα ἕως δεκαπέντε δακτύλων. Τὰ νέα φύλλα εἶναι πορφυρὰ βυσσινόβαρῆ· ὁ φλοιὸς τῶν κλωναρίων ἔχει πολλάκις ὠραίας κηλίδας, βαθείας πρασινωπάς, καὶ ἀνοικτὰς χρυσοχρόους. Τὰ εἰς ἐντέλειαν φασμένα φύλλα ἔχουν ἐξ ἑως ἐννέα δακτύλων μῆκος, καὶ δύο ἕως τριῶν πλάτος. Τὰ μὲν ἄνθη γίνονται τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον, οἱ δὲ σπόροι ὠριμάζουν τὸν Ἰούνιον, Ἰούλιον, καὶ Αὐγουστον. Ἡ ὄσμη τῶν ἄνθων ὁμοιάζει τὴν ἀπὸ πρίο-μενα κόκκαλα ἐξερχομένην δυσωδίαν. Ἐκτὸς δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀνθίσεως, τὸ δένδρον δὲν ἀποστέλλει ὄσμη ὁποιαδήποτε.

Βούβαλοι, ἀγελάδες, αἴγες, ζορκάδια καὶ ἵπποι, τρώγουν τὰ φύλλα, φάσσαι δὲ καὶ κόρακες καταπίνουσι μὲ πολλὴν ὄρεξιν τοὺς κόκκους. Ὑπὸ τῶν ὀρνέων τούτων διασπείρεται τὸ δένδρον εἰς μεγάλην ἔκτασιν, καὶ εἰς τὰ πλεον ἀδιάβατα δάση· καθότι δὲν φθείρουσι τὸ στόμαχοι αὐτῶν τὰς βλαστητικὰς ποιότητας τῶν σπόρων.

Ἴσως δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου βλαστᾷ ναι τόσο δαφιλῶς τὸ δένδρον κινναμωμία ὅσον εἰς τὴν Ταπροβάνην· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην γίνεται κυρίως μόνον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς. Εἰς τὰ λοιπὰ μέρη καὶ τὸ δένδρον εἶναι σπανιώτερον, καὶ ὁ φλοιὸς ἐλλειπῆς κατὰ τὴν ἀρωματικὴν εὐωδίαν. Εἰς τὰ βόρεια καὶ βορειανατολικά τῆς νήσου μέρη δὲν ἔγινε ποτέ. Ἀκμάζει δὲ καλλίτερα εἰς παχὺ, ἐλαφρὸν, καὶ ξηρὸν χῶμα, καὶ ὠφελεῖται ἀπὸ τινος βαθμὸν σκέπη ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου θερμῶν ἀκτίνων.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς ἐν Ταπροβάνη Κολόμβου ὑπάρχουσι τέσσαρες φυταλιαὶ, σπυριστάμεναι, ὄλαι ὁμοῦ ἀπὸ ὀκτῶ ἕως δέκα χιλιάδας Ἀγγλικῶν στρεμμάτων, καὶ παρέχουσαι μέγα μέρος τοῦ ἐξαγομένου ἀπὸ τὴν νῆσον κινναμώμου· ἀλλ' ἰκανὴ ποσότης προμηθεύεται καὶ ἀπὸ τὰ φυσικὰ δάση, τόσογὰ ἐπὶ τῆς παραλίας, ὅσον καὶ τὰ εἰς τὸ ἐνδότερον. Τὰ κυριώτερα τῆς κινναμωμίας προϊόντα εἶναι:—

1. Οἱ Κάλυκες τῆς Κασσίας. Ὁ λεγόμενος κάλυξ ἦτο βαβούλιον τῆς κασσίας εἶναι ὁ ἄωρος καρπὸς καὶ τὸ σαρκῶδες δοχεῖον τοῦ τῆς κινναμωμίας σπέρματος. Οἱ ἐσκευασμένοι κάλυκες φαίνονται ὡς καρφία μὲ στρογγύλας κεφαλὰς. Ἐχουν δὲ τὰς αὐτὰς ιδιότητας ὡς τὸ κιννάμωμον, πλην πολὺ κατωτέρως.

γων ὅσα ἐχρειάζετο ἀπαραιτήτως, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κλάσεως τὴν ὁποίαν εἶχε λάβειν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Péreire δὲν ἔστρεργε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς μεθόδους τοῦ ἐκτὸς δι' ἄφθονον ἀνταμιβήν· καὶ ὁ Heinecke, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπληρόνετο ἀπὸ τοὺς πλουσίους, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Σαξωνίας ἐτήσιον σιτηρῆσιον 400 στεφάνων. Ἀμφοτέροι οὗτοι ἔκαμαν τὴν τέχνην ἰδιωτελῆ κερδοσκοπίαν· ὁ δὲ Ἀββᾶς Δελεπαῖος μόνον ἀνείχετο τοὺς πλουσίους· ἐσθμύνετο νὰ διδάσκη τοὺς πτωχοὺς. Ὁ διάδογος αὐτοῦ, ὁ Ἀββᾶς Σικάρδ, προήγαγε τὰς ἀρχὰς τοῦ Δελεπαίου· ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς τὰ στοιχεῖα τοῦ συγγράφειν· καὶ εἰς τὸν κλάδον τούτου, νέον σχεδὸν ὡς πρὸς τοὺς κωφάλαους, ἐφάνη πολὺ ἀνώτερος τοῦ διδασκάλου του. Ὁ Σικάρδ παρέδιδε πρῶτον εἰς σχολὴν τινα κωφάλαων ἐν Βορδιγάλῃ· ἀποθανόντος δὲ τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου, προσεκλήθη νὰ λάβῃ τὸν τόπον του εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος ἀπέθανε τὴν 23ην Δεκεμβρίου, 1789. Τιμὰι διάφοροι ἀπεδόθησαν εἰς τὴν μνήμην του· ὁ ἱεροκέρυξ τοῦ βασιλέως ἐξεφώνησε τὸν ἐπικηδεῖον αὐτοῦ λόγον· εἰς δὲ τῶν κωφάλαων μαθητῶν συνέγραψε δίστιχον νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ διδασκάλου του —

Il révèle à la fois secrets merveilleux,
De parler par les mains, d' entendre par les yeux

Μυστήρια θαυμάσια συγχρόνως εἶχ' ἐκδώσει·
Τὰ ὄμματα ν' ἀκούωσι, αἱ χεῖρες νὰ λαλῶσι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κωφάλαων εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, τῶν δι' αὐτοὺς καταστημάτων, κτλ., φαίνεται ἀπὸ τὸν ἀκόλουθον πίνακα·

Χῆραι.	Πληθυσμός.	Κωφάλα- ων.	Κα- τασ.	Διδα- σκόμ.	Ἐισερχόμ. κατ' ἔτος.
Πορτογαλλία	3,815,000	2,407	1	20	
Ἰσπανία	11,500,000	7,255	1	30	
Γαλλία	32,000,000	20,189	28	798	159
Ἰταλία	20,000,000	12,618	5	147	29
Ἑλβετία	2,000,000	3,976	5	80	16
Αὐστρία	26,444,000	16,684	6	197	39
Πروسيا	12,726,823	8,223	18	314	62
Γερμανικαὶ Πολιτεῖαι	9,905,475	8,283	28	410	81
Ἀνοβέρα	1,500,000	946	1	10	2
Ὁλλανδία καὶ Βέλγιον	6,166,584	2,166	5	294	50
Δανία	1,800,000	1,260	2	190	38
Σβηκία καὶ Νορβηγία	3,800,000	2,397	1	40	8
Ῥωσσία	44,118,000	27,834	2	111	22
Βρετανία καὶ Ἰρλανδία	23,365,807	14,328	12	745	194

ΕΝΔΕΗΣ, κάμμων δειψνα πολυξόδα, πληρόνει διὰ νὰ περιγελάται.

Ὡς επιτοπιεϊστον γίνονται εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Ἀρχιπέλαγος. Ἀπὸ τὴν Ταπροβάνην δὲν ἐξήχθησαν μέχρι τῆς σήμερον, μολονότι ἐδύνατο ἐκεῖ νὰ συνάγεται μεγίστη ποσότης.

2. Τὸ κιννάμωμον. Τὸ εὐπόληπτον τοῦτο ἔρωμα εἶναι ὁ ἐσκευασμένος φλοιὸς τῆς κινναμωμίας. Ἡ συνάξις τοῦ κινναμώμου εἰς τὴν Ταπροβάνην ἀρχίζει πρῶτα τὸν μῆνα τοῦ Μαΐου, ἐξακολουθεῖ δ' ἕως τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου. Βλαστοί, ἡμιδακτύλου ἕως τριῶν δακτύλων διάμετρον ἔχοντες, παρέχουν καλῆτερον κιννάμωμον ἀπὸ μεγαλύτερους βλαστοὺς ἢ κλάδους. Ἀπορλοιοῦσι δὲ τοὺς βλαστοὺς, ἐγκόπτοντες κατὰ μήκος τὸν φλοιὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔπειτα δὲ εἰσάγοντες μάχαιραν ὑπὸ τὸν φλοιὸν, καὶ οὕτω ἀποχωρίζοντες αὐτὸν τοῦ ξύλου.

Ὁ πράσινος ἢ ἔξωτερικὸς φλοιὸς ἀποξέεται τοῦ ἐνδοτέρου, ὅστις, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ξηρανθῆ, γίνεται τὸ κιννάμωμον τοῦ ἐμπορίου. Τὸ τῆς Ταπροβάνης κιννάμωμον σχηματίζεται κοινῶς εἰς κονδύλια ἢ σωληνάρια περὶ τοὺς τεσσαράκοντα πόδας μακρά. Ἀπαιτεῖται μεγάλη φροντίς νὰ μὴ ἀναμιγνύεται τὸ ἐξαγόμενον κιννάμωμον μὲ ἄσμον καὶ ἄνοστον φλοιόν. Εἰς τὴν ποιότητα τοῦ κινναμώμου ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ, προερχομένη ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τοῦ κλίματος, τοῦ χώματος, τῆς θύσεως, τῆς ἡλικίας καὶ ὑγείας τοῦ φυτοῦ, καὶ τῆς διδομένης εἰς τὴν σκευασίαν αὐτοῦ φροντίδος καὶ ἐπιदेξιότητος.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ταπροβάνην ἕως τοῦ 1823, ἡ Συντροφία τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἔχαιρε τὸ μονοπώλιον τοῦ εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν παραγομένου κινναμώμου. Διὰ τὸ ἐπιστατῶσι δὲ τὸ διάλεγμα καὶ στοίβασμα τοῦ κινναμώμου, εἶχεν ἡ Συντροφία ἓνα ἐπιθεωρητὴν καὶ δύο βοηθοὺς εἰς τὴν Κόλομβον. Τὸ κιννάμωμον διεχωρίζετο ἀπὸ τοὺς διαλεκτὰς εἰς τρία εἶδη, πρῶτον καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον ἢ ἀπορρίψιμον εἶδος. Τὸ συμβόλαιον τῆς Συντροφίας περιελάμβανε τὰ δύο πρῶτα εἶδη, τὸ δὲ τρίτον ἢ ἀπορρίψιμον εἶδος ἔμμενεν εἰς χεῖρας τῆς Ταπροβαναϊκῆς κυβερνήσεως. Μέρος τῆς συμφωνίας ἦτο νὰ μὴ εἰσάγεται εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ τρίτον εἶδος καὶ ταύντι, ἐνῶ ὁ στρατηγὸς Μαίτλανδος ἦτο κυβερνήτης τῆς Ταπροβάνης, μεγάλη ποσότης αὐτοῦ ἐκάθη, διὰ νὰ κενωθῶσιν αἱ ἀποθήκαι. Ἀλλ' ἐπομένως ἐστέλλετο δι' ἄλλογύρου εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἰσῆγετο ὑπὸ τὸνομα ὄχι κινναμώμου, ἀλλὰ κασσίας. Τὸ κιννάμωμον, τὸ εἰσαγόμενον ἀπὸ τὴν χερσόνησον τῆς Ἰνδίας, Σουμάτρας, Ἰαίας, κτλ., ὡς καὶ τὸ παχυλὸν εἶδος, τὸ ἐκ τῆς Ταπροβάνης, ὀνομάζεται κασσία. Κιννάμωμον, εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ἀρχιπέλαγος ἐσκευασμένον, συνίσταται κοινῶς ἀπὸ κονδύλια δεκαοκτῶ περίπου ἢ εἰκοσι δακτύλους μακρά. Εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου τιμᾶται τὸ κιννάμωμον ἀπὸ πέντε ἕως δέκα σιλλίνια τὴν λίτραν, κατὰ τὴν ποιότητα.

3. Τὸ οὐσιῶδες Ἐλαιον τοῦ Κινναμώ-

μου. Τὸ ἔλαιον τοῦτο κυρίως κατασκευάζεται εἰς τὴν Ταπροβάνην, καὶ γενικῶς ἀπὸ τὰ κομμάτια, τὰ ἐκ τῶν κονδυλίων χωριζόμενα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ ἐκλογῆς. Τὰ κλάσματα τοῦ κινναμώμου κοπανίζονται χονδρά, ἔπειτα δὲ βυθίζονται διὰ περίπου τεσσαράκοντα ὀκτῶ ἕρας εἰς θαλάσσιον ὕδωρ. Γίνεται ἀκολούθως ἡ διαστάλαξις, ὅποτε ἔλαιόν τι ἀναβαίνει, χωριζόμενον εἰς δύο εἶδη, βαρύτερον καὶ ἐλαφρύτερον· τὸ ἐλαφρὸν ἔλαιον χωρίζεται ἀπὸ τὸ νερὸν εἰς ὀλίγας ἕρας, ἀλλὰ τὸ βαρὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρημνίζεται διὰ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας. Ὀγδοήκοντα λίτραι κινναμώμου παρέχουν ὡς δύο ἡμισυ οὐγγίας ἐλαίου, ἐπιπλέοντος εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πέντε ἡμισυ οὐγγίας βαρίου ἐλαίου. Τὸ κινναμωμέλαιον πωλεῖται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς πέντε δίστηλα ἢ οὐγγία.

Ὅλαι αἱ ἐν Ταπροβάνῃ κινναμωμίας ἀνήκουν εἰς τὴν κυβέρνησιν· καὶ ὅποιος ἀνακαλυφθῆ ἐκρίζωνν τοιαῦτα δένδρα ὑπόκειται εἰς αὐστηρὰς ποινάς.

Ἐκ τῶν λογίων οἱ Φυσικοὶ ἐστάθησαν καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας οἱ μακροβιώτεροι, οἱ δὲ Ποιηταὶ οἱ ὀλιγοβιώτεροι, καὶ ἀπὸ τοὺς Φυσικοὺς πάλιν οἱ Ἀστρονόμοι φαίνεται ὅτι ὑπερβαίνουν τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς.

Βλέπομεν εἰς κατάλογον περιέχοντα ὅλους τοὺς Ἀστρονόμους ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Θάλητος μέχρι τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος, ὅτι ἐξ ὀγδοήκοντα πέντε μόνον εἰκοσιπέντε εἶχαν ἀποθάνειν εἰς ἡλικίαν 60, πέντε εἶχαν ζῆσειν ἕως μεταξύ 90 καὶ 100· δεκαοκτῶ μεταξύ 80 καὶ 90· εἰκοσιπέντε μεταξύ 70 καὶ 80· δεκάς μεταξύ 60 καὶ 70· δέκα μεταξύ 50 καὶ 60· πέντε μεταξύ 40 καὶ 50· καὶ τέσσαρες μεταξύ 30 καὶ 40. Ταύντι, καμμία ἐπιστήμη ἄλλη δὲν ἀνυψώνει τόσο τὸ πνεῦμα ὑπὲρ τὰς οὐτιδανὰς ἐνοχλήσεις καὶ τὰς μικρὰς ἀθλιότητας τοῦ βίου, αἵτινες συγκροτοῦν τὸ μέγα σύνολον τῆς ἀνθρωπίνου δυστυχίας.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ τῆς Προυσίας τὸ 1831 ἦτο 12,726,825. Ὅλος ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ δεκατετραετῶν τέκνων ἦτο 4,767,072· ἐκ τῶν ὁποίων, 2,043,030 ἦσαν τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὸ σχολεῖον ἡλικίας, τούτέστιν, ἀπὸ 7 ἕως 14 ἐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων, ὅσα πραγματικῶς ἐφοίτων εἰς τὰ προκαταρκτικὰ σχολεῖα, ἦτο 2,021,421· ἢ μόνον 21,609 ὀλιγώτερον τοῦ ἀριθμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος ἀπαιτοῦσε.

ΤΑ δύο πολυτιμότερα πράγματα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ ζωὴ μας. Ἀλλὰ πόσον ἀξιοθρήνητον, ὅτι τὴν μὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρήσῃ ὁ πλέον εὐκαταφρόνητος ψιθυρισμὸς, τὴν δὲ τὸ ἀσθενέστερον ὄπλον. Καταγίνεται λοιπὸν ὁ φρόνιμος μᾶλλον εἰς τὸ νὰ γένη ἀξίος καλοῦ ὀνόματος παρ' εἰς τὸ ν' ἀπεκτίσῃ αὐτό· τοιοῦτοτρόπως δὲ μανθάνει νὰ διάγῃ τὴν ζωὴν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸν θάνατον.